JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
euROcon '94

Anul IV Nr.138; 4 - 10 octombrie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

REMEMBER
VICTOR KERNBACH

DONALD CHETWIND-HYES: *Labirintul*

Vitrina cu iluzii

Liviu Radu

Mama rămîne MAMĂ

Ira Levin - *Un copil pentru Rosemary*
Traducere de Irina Hora,
Editura Vremea

Toate trec. Totul se uită, acoperit de maldărul evenimentelor ce ne năpădesc clipă de clipă... Dacă romanul lui Levin, *Rosemary s Baby* ar fi apărut cu vreo 15 ani în urmă, nu numai că titlul ar fi fost tradus corect, dar în locul notiţei aproape invizibile ce ne anunţă că Levin este „autorul romanelor SLIVER şi THE BOYS FROM BRAZIL , ar fi apărut un anunţ mare , aproape cît toată pagina: ROMANUL A CĂRUI ECRANIZARE S-A DOVEDIT REALITATE! FILMUL ÎN CARE A JUCAT SHARON TATE ÎNAINTE DE A FI UCISĂ! DUREREA LUI POLANSKI... BANDA MASON... şi alte minunăţii care, la vremea respectivă, au umplut pînă şi paginile presei de partid şi de stat (din România, bineînţeles). Dar toate sînt istorie... cine-şi mai aduce aminte de uciderea soţiei lui Roman Polanski, care era însărcintă? De o grupare cu pretenţii satanice... Rămîne doar un roman foarte interesant, care i-ar fi asigurat celebritatea lui Levin şi fără evenimentele tragice care au făcut atîta vîlvă. Un roman scris cu ceva mai înainte de *Exorcistul* lui Blatty, dar care navighează pe aceeaşi mare perfidă a aparenţelor înşelătoare... sub influenţa spiritului hitchcockian, care generează teroare dintr-o umbră, un fîlfîit de perdea... în care personajul principal e atmosfera, restu-i recuzită... De fapt, ce se întîmplă în această carte? Rosemary şi Guy Woodhouse se mută într-o locuinţă nouă. Cunosc nişte vecini mai ciudaţi, află nişte legende cam sinistre despre clădirea în care locuiesc... Apoi Rosemary rămîne gravidă... Şi, deşi în jur nu se întîmplă nimic neobişnuit în mod şocant, tînăra începe să fie convinsă că a picat în pînza intrigilor ţesute de o sectă satanistă (sau grupare de vrăjitori) care vor să-i sacrifice copilul în cadrul riturilor lor infernale ... Toată convingerea eroinei se bazează pe detalii, pe amănunte puse cap la cap, ca într-un roman poliţist, nu ca într-un horror... Iar finalul, cel în care Rosemary îşi caută înnebunită copilul răpit de vecini la naştere, şi descoperă că fiul ei este conceput cu Satana... cînd în sufletul ei se duce lupta între convingerea că o asemenea făptură monstruoasă trebuie ucisă şi instinctul matern... Să recunoaştem că talentul autorului e pe măsura celor ce-şi propune. Levin a scris mult, inclusiv mainstream de mare amploare şi pretenţie. Pentru mine, rămîne cel care a ştiut să găsească umanul în horror. Justificarea gesturilor. Fiindcă Rosemary e o fată bună şi-şi iubeşte copilul. Ce rău face că-l îngrijeşte? Aşa au crezut, de cînd e lumea lume, toate mamele. Iar monştrii au crescut...

ŞI TOTUŞI DON SIMON N-A FOST LA GLASGOW (II)

- Interviu cu preşedintele FNTSF Sorin Repanovici -

● Delegaţia României, formată din trei autocare - 2 ale FNTSF şi 1al ARSFan, a fost a 4 din lume, ca număr de participanţi ● Cît de reprezentativă a fost această delegaţie pentru fandomul românesc? ● Preşedintele FNTSF a lansat sintagma că la Glasgow au mers „cei care au meritat să meargă", prin asta înţelegîndu-se cei mai premiaţi scriitori şi artişti plastici ● Cu toate acestea nici una dintre gratuităţile totale n-a fost acordată vreunui artist plastic ● Între cei care „au meritat să meargă" ARSFan-ul a desemnat şi o bătrînă de 64 de ani al cărui merit este acela de a fi cazat o personalitate străină la euROcon '94 ● Dacă raportul pentru FNTSF fani, scriitori, membri activi ai fandomului/sponsori, fani(?), persoane necunoscute este de 2,5/1, la ARSFan raportul este jalnic ● Membru al ARSFan a fost sponsorizat de FNTSF●

- Ar trebui menţionat faptul că spre deosebire de ARSFan, unde toate hotărîrile sînt luate de Secu, în FNTSF hotărîrile sînt luate de Consiliul Director. Au fost acordate gratuităţile persoanelor amintite fiindcă aşa a hotărît Consiliul. Silviu Genescu a fost o situaţie specială, a fost invitatul Federaţiei şi noi am considerat că este un scriitor valoros, care merită să participe la Congresul Mondial. Şi în plus a mai existat o nuanţă politică: se tot vehiculau zvonuri cum că noi - Federaţia nu ştiu ce avem cu ARSFan-ul şi timişorenii, adevărul este că nu avem nimic; ce vină are Genescu că eu nu mă înţeleg cu Secu, că nu suport dictatura pe care a instaurat-o?

- Ce s-a întîmplat cu BusRomCon-ul? Va mai avea loc RomCon-ul anul acesta?

- Bineînţeles că n-a mai avut loc, a fost mult mai greu decît mă aşteptam să coordonăm traseul celor trei autocare.

Ar fi trebuit anul acesta ca ROMCON-ul să-l organizeze ARSFan-ul, dar cum Protocolul între cele două asociaţii n-a fost semnat nu pot încă să vă spun încă unde şi cînd va avea loc.

A consemnat,
Adrian Bănuţă

FIRESTARTER

Producţie Universal Pictures şi Dino de Laurentiis 1984. Durata 115 minute. Producător Frank Capra Jr. Coproducător: Martha Schumacher. Scenariu: Stanley Mann după romanul cu acelaşi titlu al lui Stephen King. Imagine: Guiseppe Ruzzolini. Montaj: David Rawlins şi Ron Sanders. Scenografie: Giorgio Postiglione. Efecte speciale: Mike Wood şi Jeff Jarvis. Machiaj: Jose Sanchez. Efecte optice: Van der Veer Photo Effects. Muzică: Tangerine Dream. Interpreţi: David Keith (Andrew McGee), Drew Barrymore (Charlie McGee), George C. Scott (John Rainbird), Martin Sheen (Hollister), Freddie Jones (Joseph Wanless), Heather Locklear (Vicky McGee), Art Carney (Irv Manders), Louise Flectcher (Norma Mandres), Moses Gunn, Curtis Credel. Regie: Mark Lester. Buget: 15 milioane dolari.

Un film ce greu poate fi încadrat - de altfel ca şi romanul - în genul horror; este mai degrabă o combinaţie de thriller şi de science ficiton: nu există monştri nici persoane bîntuite şi nici apariţii stranii. Subiectul este de fapt o dezvoltare a temei din *CARRIE* la care se adaugă existenţa unei agenţii guvernamentale care, după ce iniţiase cu ani în urmă un experiment terifiant, este acum pe urmele „produsului finit": fetiţa Charlie McGee, posesoarea unor puteri extraordinare. Aici este evident unul din punctele nevralgice ale acestui film care se vrea totuşi un horror: limitarea violenţei cu care „acţionează" asupra semenilor ei Charlie, fapt realizat prin rescrierea scenariului de către Stanley Mann *(iniţial scenariul a fost conceput de Bill Lancaster apoi rescris de Bill Philips pentru John Carpenter)*. Paradoxal, succesul filmului constă în cascadele şi efectele speciale - în mare parte pirotehnice prin care sînt recunoscute în general filmele semnate de Mark Lester. Filmul respectă cu sfinţenie romanul lui King accentuînd efectele speciale. Avînd în vedere de exemplu că finalul implica distrugerea unei clădiri de un sfert de milion de dolari, multe efecte n-au putut fi realizate decît o singură dată - dar calitatea lor este ireproşabilă; astfel am putea considera că efectele deţin rolul principal nu actori precum George Scott, destul de ridicol în rolul care i s-a încredinţat, sau Martin Sheen *(iniţial rolul fusese propus lui Burt Lancaster)*. Nici măcar Drew Barrymore nu joacă la adevărata ei valoare. Pentru ca puterile ei pirokinetice să fie cît mai evidente vizual, poziţia ei trebuie să fie întotdeauna una rigidă, cu pumnii strînşi, cu părul fluturînd în vînt, respirînd cu greutate, în timp ce transpiraţia îi curge pe faţă. În roman, King trebuie doar să afirme existenţa unor astfel de puteri terifiante, dar Lester trebuie să le arate. Poate de aceea finalul filmului pare oarecum static. Charlie cu o privire îngheţată pe faţă şi deplasîndu-se ca un zombie îşi demonstrează „pe viu" calităţile asupra clădirilor ce adăposteau agenţia numită *THE SHOP*; numai că efectele speciale sînt atît de multe (momentul culminant sînt cele zece minute de cascadori în flăcări, clădiri ce sar în aer, mingi de foc distrugătoare) încît spectatorul devine obişnuit cu ele, pierzînd total interesul pentru scenele ce se derulează în faţa ochilor săi. Luate individual, efectele sînt perfecte, dar ca un tot încetează a ne mai ului şi fac ca personajele să se estopeze. Un film de două stele.

Florin Mircea Tudor

JURNALUL SF

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL
Editat de S.C. JURNALUL S.A
ISSN 1221-7875

JURNALUL SF este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128.
ABONAMENTELE se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin
RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432
București - România Piața Presei Libere nr. 1.

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ
(REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI :
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector I, București
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:
Ruxandra ROGOJINARU

Corectură:
Cătălin TENIȚĂ

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

PREMIILE CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

Tipărul executat la
INTACT

Despre mituri esențiale

Recitind „Luntrea sublimă" a lui Victor Kernbach rămîi cu sentimente ambigue. Pe de o parte talentul literar este incontestabil, cartea se parcurge cu plăcere, acțiunea te captivează. Pe de altă parte, caracterul tezist, extrem de evident, șochează și trezește nedumeriri. Autorul încearcă să „potrivească" cu tot dinadinsul anumite fapte într-o anumită demonstrație. Distrugerea Sodomei și Gomorei cu o bombă atomică nu-i justificată aproape de loc. Amestecul extratereștrilor în problemele sociale din Atlantida se bazează pe niște principii umanist-egalitariste ce contrazic principiile unanim recunoscute de autorii de literatură SF privind neintervenția în evoluția altor civilizații.
Într-o măsură mai mică, asemenea aspecte apar și în „Vacanțele secrete".
Aparent, cărți scrise într-o anumită epocă, în care caracterul militant al literaturii SF era obligatoriu. În realitate, lucrurile nu stau chiar așa, cu toate restricțiile ideologice, Victor Kernbach a încercat să revitalizeze miturile, să descopere probleme general umane și oarecare adevăr istoric. Paleoastronautica devine, pentru Kernbach, nu pretextul de a explica prin intervenții extraterestre lucruri rămase nelămurite din istoria omeniri, ci posibilitatea de a scoate la iveală mituri străvechi, de a le găsi necesitatea și justificarea.
Că lucrurile stau așa putem demonstra doar dacă ținem seama de lucrările sale din afara SF-ului, „Miturile esențiale" și „Dicționarul mitologic". Pentru că, dacă ne-am rezuma doar la opera sa strict SF, Kernbach poate părea un autor interesat de paleoastronautică și de explicații strict materialiste ale tuturor fenomenelor.
Însă propun să citim fraza de început a prefeței (intitulată „Labirintul mitologiei") „Miturile esențiale". Volum apărut în 1978, deci într-o anumită perioadă nefastă a culturii românești:
„Periodic, omenirea se readresează miturilor pe care le-a creat în zorii gîndirii sale deductive și le-a transmis din etapă în etapă cu cele mai diferite mijloace ale instrumentului epic; și ori de cîte ori își compun alte mituri sau le neagă pe cele rememorate, oamenii își redefinesc poziția spirituală față de mitologie."
Lăsînd la o parte restul prezentării, extrem de documentată și de obiectivă, descoperim că poziția lui Kernbach față de mituri este foarte interesantă. El consideră că miturile oglindesc frămîntările oamenilor care încearcă să înțeleagă universul. Împărțirea propriu-zisă în: mituri memoriale (păstrătoare ale faptelor ancestrale); mituri fenomenologice (privind fenomenele la nivel cosmic, răspunsuri la întrebările asupra existenței omului și a cadrului său vizibil și nevăzut); mituri cosmogonice (ce includ întreg cadrul divin); mituri transcendentale (consacrate elucidării contradicțiilor existențiale aparente, pe care omul nu le acceptă decît ideal), grupează în fapt, răspunsurile la întrebările fundamentale.
Intitulîndu-și volumul „Mituri esențiale", Kernbach nu s-a împrăștiat în povești interesante, dar lipsite de substanță, ci a căutat acele arhetipuri care se regăsesc, surprinzător de asemănător, în toate (sau aproape toate) mitologiile. „Mitologia operează cu mijloace nesupuse verificării experimentale cuprinse într-un sistem de referință al cărui mobil este actul magic"... „S-ar părea că miturile omenirii s-au format în anumite etape de tensiuni psihosociale, care corespund întrucîtva etapelor de modificare structurală a condiției umane"... „ Există două ipoteze extreme ce se întîlnesc în punctul de impact al teologiei bigote cu ateismul bigot, una - mitul este forma exprimată a revelației divine; alta - mitul este născocirea teologilor pentru păstrarea ordinii ecleziastice între credincioși"...
Rezultă din fragmentele citate că opinia lui Victor Kernbach despre mituri, apropiată, întrucîtva, școlii existențialiste a lui Levy-Strauss, ascundea în ea și ceva tipic românesc; credința că există lucruri dincolo (deocamdată) de înțelegerea umană, pe care trebuie să le ținem minte, cu detașare și obiectivitate, pînă vom fi în stare să le înțelegem; înclinația spre acceptarea fantasticului și mitului ca o componentă normală a vieții omului; deschiderea aparte spre necunoscut și aparentul incredibil.
Dacă noua generație (a se vedea articolul lui Radu Haraga din „Almanahul Anticipația") a suferit influența lui Culianu în acceptarea mitologicului, cei din generația mea au avut, pînă la apariția lucrărilor lui Eliade, acces doar la lucrările lui Kernbach, și-i datorăm mult.
Poate că acum, acolo unde se află, a rezolvat problema miturilor esențiale... Oricare va fi fost descoperirea, nu cred să-l fi surprins... a meditat prea mult asupra tuturor variantelor.

Liviu Radu

VICTOR

Se naşte la 14 octombrie la Chişinău, unde îşi petrece copilăria şi o parte din adolescenţă fiind absorbit de frumuseţea peisajului moldovenesc cu molcoma lui scurgere prin vreme, pe care îl va evoca cu tristeţe mai tîrziu. Refugiul din 28 iunie 1940 pune capăt visurilor adolescenţei şi îl transportă în viaţa tumultoasă a Bucureştilor. Fiind nevoit să-şi întreţină familia, lucrează la „Vremea" lui George Ivaşcu, apoi la „Evenimentul zilei" patronat de Pamfil Şeicaru. În 1942 se înscrie la Facultatea de litere şi filosofie a Universităţii din Bucureşti. O întrerupe după doi ani pentru a pleca pe front, revine în 1946 şi obţine licenţa în litere şi filosofie, continuînd în paralel activitatea ziaristică.

Debutează cu un eseu literar „Aspecte din literatura rusă".

Atras de farmecul Caucazului, în special Gruzia, despre care va scrie o carte de reportaje „Ţara dintre zăpezi şi portocali" (Cartea Rusă 1958), traduce pe cel mai mare poet gruzin Şota Rustaveli - „Viteazul în piele de tigru" (Cartea Rusă, 1956), care este un poem epic de peste 7.000 de versuri.

Aceeaşi pasiune pentru Gruzia îl face să traducă alţi doi mari scriitori: Konstantin Gamsahurdia - „Mîna marelui meşter" (roman istoric) - Edit. pentru literatură universală, 1963 - şi „Versuri" de Nicoloz Barataşvili (Edit. ptr. literatură universală, 1962).

Ca poet se distinge prin „Rime" (Edit. ptr. literatură, 1966) punîndu-şi întrebări fundamentale asupra condiţiei omeneşti integrată într-o mişcare cosmică. În 1961 apare în Editura Tineretului cartea de proză fantastică „Luntrea sublimă" care încearcă să reînvie mitul Atlantidei.

Urmează în 1963 încă o carte de reportaje „Lumini pe strada mare" (Edit. Tineretului). La aceeaşi editură apar în 1964 şi 1965 două traduceri din H.G. Wells: „Hrana zeilor" şi „Oul de cristal", tot în 1965 traduce pe I. Babel „Armata de cavalerie" (Edit. ptr. literatură universală).

TRIUNGHIUL ECHILATERAL

Vîntul ridica valurile de praf roşcat, dintre mărăcini şi hîrtoape, sub arşiţa grozavă a unui anotimp inexistent în calendarul memoriei omeneşti. Cupola ca o elipsă perfectă a cerului senin era goală, lipsită de soare. Totuşi cerul era albastru, bătînd spre margini în auriu, iar lumina sclipea straniu în zenit şi pe coamele valurilor de pulbere. Un om între două vîrste, osos şi zvelt, cu tîmplele uşor încărunţite şi cu ochii obosiţi dar atenţi, se tîra istovit printre gropi şi mărăcini, fără să-şi pună întrebarea unde şi de ce se duce. Meseria îl obişnuise demult cu drumurile şi cu răbdarea; el ştia că la capătul oricărui drum găseşti cel puţin obiectul căutat sau urmele lui şi că de multe ori pînă atunci poţi da de surprize mai aţîţătoare decît chiar ţinta. Era ziarist. Apucase să facă fel de fel de jurnalistică, îndeobşte măruntă şi să vadă fel de fel de trepte istorice şi de împrejurări. Citise fel de fel de cărţi, fără să sece în vreo albie toată bibliografia elementară trebuincioasă, şi cunoscuse fel de fel de oameni fără să se ridice pînă la cunoaşterea unor tipuri generale. Mergea acum cu sacul de drum pe umăr, cu un termos gol pe celălalt şi din cînd în cînd deschidea termosul din mers, ca să se convingă a mia oară că era gol, că apa fusese băută de mult, că setea îi ardea gîtlejul, ochii, plămînii, că nu ştie dacă va mai găsi vreodată apă. O, şi cît ar fi dorit să-l prindă măcar ploaia, să-l ude pînă la piele şi să fixeze fie şi vremelnic praful acesta roşcat care dansa în trîmbe demente printre mărăcini şi hîrtoape.

Şi deodată chiar sub tălpile lui apăru o şosea. Parcă adineauri nu existase, sau ochii lui obosiţi nu mai vedeau la distanţă? O privi cu luare aminte, păşind pe ea şi simţind cum tălpile i se răcesc şi ochii cum i se zvîntă răcorindu-se poate scăldaţi de vreun zefir. Şoseaua era foarte lată şi dreaptă, netedă şi sclipitoare. "Ca o imensă lamă de cuţit!" îşi zise drumeţul şi abia îşi dădu seama că şoseaua era din oţel inoxidabil. Se uită în jur şi văzu mirat că dispăruseră şi hîrtoapele şi mărăcinii. Şoseaua era mărginită de soiuri necunoscute de plante şi de copaci stufoşi cum el nu mai văzuse. Se gîndi să se aşeze la umbra unuia, însă preferă să mai meargă în nădejdea unui izvor, fiindcă tot îi mai era sete. Trecu apoi printr-un desiş de arbori şi dincolo dădu într-o poiană din acelaşi oţel inoxidabil, unde nu mai erau plante. Dar nu era poiană! Prea bine nu ştia el cum arată nici poienile, nici pădurea, nici cîmpul, decît zărite din trenuri sau din avioane. Era citadin şi preferase oraşele, mai ales oraşul său. Aici speranţa de a găsi un izvor se nărui şi ziaristul simţi nevoia să se oprească, fiindcă nu mai putea merge. Zise în şoaptă:

- Nu mai pot, sînt foarte obosit...

Şi în aceeaşi clipă auzi deasupra capului un bîzîit delicat şi numaidecît lîngă şoldul său drept se opri un fel de ghiulea, cît un automobil de curse însă fără roţi. Se uită şi văzu că înăuntru nu era nimeni. Un soi de carlingă cu parbriz şi în interior un fotoliu; botul obiectului era ascuţit, culoarea era peste tot argintie. "Fie ce-o fi!" se gîndi drumeţul şi, opintindu-se, intră în presupusa carlingă şi se aşeză în fotoliu. Nu erau nicăieri aparate de bord sau manşe sau altceva. Dar după cîteva secunde obiectul în care se aşezase decolă foarte lin şi se sui curînd în slava cerului senin, pe suprafaţa concavă a căruia nu se afla nici urmă de soare. Se sperie puţin, fiindcă numai o dată redacţia lui îi oferise posibilitatea să zboare cu un avion supersonic, însă nici măcar acela nu era aşa. De n-ar fi fost acest parbriz, la viteza imensă pe care o bănuia socoti că cel puţin ar fi răcit de la curent. Totuşi nu se iveau semne de guturai şi călătorul se linişti abia într-un tîrziu înţelegînd că zbura într-o rachetă teleghidată. Acum sus în zbor nu mai vedea nimic decît nori de argint, de aur şi de purpură, iar într-un loc zări cîţiva nori verzui şi atunci în şira spinării i se strecură un fior foarte rece, căci i se păru că trebuie să fie nişte nori de clor. Simţi în respiraţie chiar urma unui aer înecăcios, dar curînd racheta sa depăşi primejdia şi după încă vreo oră de zbor prin aerul curat ajunse printre nişte nori galbeni cu nuanţe cenuşii, într-adevăr înecăcioşi. Aceştia erau fără îndoială nori de sulf. Închise ochii, îşi astupă gura şi nasul cu palmele şi, spre mirarea lui, se gîndi prima dată la moarte. "Şi dacă mor, îşi zise, ce-o să fie după moarte? Fosfor, cam puţin... nişte carbon, hidrogen, azot, şi cine mai ştie ce... să fie particula neutrino suflet? Nu, prostii, nu există aşa ceva!" Însă imediat se şi pomeni întrebîndu-se: "Totuşi încotro mă duc?" Şi atunci racheta lui se lăsă lin dar foarte repede undeva jos şi cînd se dumiri, el văzu în faţă o clădire uriaşă de marmură albă cu vine roşii, ale cărei margini şi al cărei acoperiş nu se zăreau.

Ziaristul coborî şi în clipa următoare racheta lunecă de lîngă el pătrunzînd singură undeva într-un fel de hangar gigantic, unde mai stăteau cîteva mii de rachete asemănătoare. Oameni sau alte fiinţe nu se vedeau nicăieri.

El se gîndi: "Pesemne că sînt de pe altă planetă, fiindcă la noi pe Pămînt astfel de lucruri nu există... sau, adică într-un fel anumit, există, şi mai ales în romanele fantastice. Care planetă să fie?" Dar numaidecît se contrazise tot el: "Nu cred că e altă planetă. Nu ţin minte să fi plecat cu vreo rachetă cosmică şi cine să mă trimită tocmai pe mine! Deocamdată zboară în spaţiu numai astronauţi antrenaţi şi oameni de ştiinţă... Da, da, şi totuşi unde sînt, ce-i cu mine? Poate că am fost răpit!" şi zîmbi satisfăcut, ca doctorul perego...

Plecă de lîngă hangar şi merse de-a lungul zidului pînă ce dădu de o mare poartă ogivală, din oţel albastru sau dintr-un fel de material plastic necunoscut. Se învîrti pe acolo şi căută zadarnic o sonerie, apoi se opri în faţa porţii, iar în clipa în care se opri, poarta se deschise numaidecît. Intră.

Acum se găsea într-o sală înspăimîntător de mare, unde se zăreau grupuri de fiinţe şi obiecte pe care încă nu le putea desluşi bine; în fundul sălii părea să fie un mare ecran luminat într-un chip cam straniu. Ziaristul se gîndi: "Încotro să mă duc acum, ce să aleg?" Din spatele său răsună atunci un glas solemn, care zise:

- Ai timp să alegi, aici e veşnicia!

Ziaristul tresări. Îi trecu prin minte că se află pe o planetă foarte evoluată unde fiinţele raţionale se înţeleg telepatic, prin - cum citise el într-o revistă de popularizare ştiinţifică mai nouă - ceva ce s-ar numi biocurenţi. Se întoarse încet, încet, cu tot corpul, să vadă cine a vorbit. La spatele său constată cu spaimă că stă un tînăr zvelt ca un gimnast, în tricou albastru, pantaloni albi şi pantofi de tenis; dar tînărul, care era blond şi sever, avea pe piept un tringhi auriu ce încadra un ochi. Sub braţ purta o carte mare, in quarto, cu cotorul auriu. Ochii ziaristului clipiră des, apoi privirea coborî în pămînt, ca să observe cu şi mai mare stupefacţie stilul pardoselii: numai dale de marmură albă, fiecare cu acelaşi ochi închis între laturile unui triunghi.

- Eu sînt cel ce este! zise bărbatul în gri, care aşadar părea să fie Dumnezeu.

- Nu înţeleg, zise jenat ziaristul.

- Eu sînt Domnul Dumnezeul tău, zise bărbatul în gri. Să nu ai alţi dumnezei afară de mine!

- Nu... n-am! bîigui ziaristul speriat şi simţi că gimnastul îl ia uşor de braţ şi îl împinge în altă parte a sălii. Se supuse. Deodată zări un bărbat voinic, blond, eroic, semănînd puţin cu actorul de cinema Jean Marais, îmbrăcat însă cu un tricou auriu pe pieptul căruia ochiul divin în triunghiul său echilateral era pictat cu albastru celest. Pantalonii lui păreau cusuţi din aceeaşi stofă ca şi costumul lui Savaot. Avea agăţat de umăr un aparat de radio cu tranzistori care emitea vechea melodie bisericească "Sfînt, sfînt, sfînt Domnul Savaot!" însă prelucrată pe ritm de hully-gully, iar în mîna dreaptă ţinea un soi de sabie de aur cu două tăişuri a cărei lamă părea că iradiază o flacără de jur împrejur... Ziaristul se întoarse cu sfială spre însoţitorul său şi zise încet: Cine-i dumnealui?

Îngerul păzitor păli şi îi făcu semn să tacă, dar curiozitatea reportericească a ziaristului nu se astîmpără, aşa că omul întrebă din nou, de astădată părînd aproape edificat:

- Spune-mi te rog, dumnealui nu e cumva arhanghelul Mihail? şi văzînd o mută încuviinţare, comentă: Deci asta-i sabia aia celebră!

Îngerul păzitor îl luă discret de braţ şi-l duse mai încolo, apoi îl întrebă:

- Care sabie?... A, obiectul acela auriu? Nu, nu e sabie.

- Dar ce e? zise ziaristul.

- Un cronovehicul... şi nu mai tot întreba atît. Cunoşti legea: crede şi nu cerceta! şi îngerul păzitor păru supărat.

Ziaristul însă avea mîncărime la limbă, fiindcă îşi aduse aminte de altceva:

- Un poet de la noi de pe vremuri scria cam tot aşa, mi-a rămas din şcoală: nu cerceta aceste legi... El e tot aici, la dumneavoastră?

- Cum îl cheamă? întrebă îngerul păzitor bucuros să schimbe discuţia.

KERNBACH

La editura Tineretului mai apar în 1966 şi 1967 două cărţi de nuvele fantastice: „Umbra timpului" şi „Povestiri ciudate", iar în 1968 în Editura pentru literatură, apare romanul „Vîntul de miercuri". Pasiunea pentru cercetarea enigmelor istoriei şi în special a miturilor se concretizează prin „Enigmele miturilor astrale" apărută la editura Albatros în 1971, urmată de o antologie de mituri în 1978 „Miturile esenţiale" (Edit. ştiinţifică şi enciclopedică). La Editura Albatros apare în 1983 prima ediţie a „Dicţionarului de mitologie generală" - conceput iniţial ca aparat personal de laborator - urmată de cea de-a doua în 1989 la Editura ştiinţifică şi ultima în 1995 la Editura Albatros.

Tot la Albatros apar în 1987 „Vacanţele secrete" sau pseudobasme precum le intitulează autorul. Editura politică îi publică în 1984 o analiză a fenomenului religios sub aspectul său temporal, sub titlul impus de cenzura vremii, „Biserica în involuţie", în loc de „Biserica în sfera mitului".

Ultima carte pe care Victor Kernbach va reuşi s-o vadă apărută este „Universul mitic al romanilor" (Editura ştiinţifică 1994) despre care profesorul Gheorghe Vlăduţescu va scrie: „Lucrarea aceasta îl confirmă definitiv pe Victor Kernbach. Acelaşi erudit dacă se poate spune aşa, înspăimîntător şi acelaşi reorganizator subtil al unei materii parcă de neconceput că există..."

Se stinge din viaţă fulgerător, în urma unui infarct de miocard la 16 februarie 1995, în vîrstă de 71 de ani. Exact în acea zi avea să apară exemplarul semnal al „Dicţionarului de mitologie generală" ediţia a treia, publicat la Editura Albatros. Avea predate în edituri mai multe manuscrise, dintre care: „Mit. Mitogeneză. Mitosferă." Editura Casa şcoalelor, eseu cu o viziune nouă asupra fenomenului mitologic în dezvoltarea spiritualităţii umane, „Carte de proverbe", „Penumbra dedicaţiilor".

A ORBIT

- Nu ştiu, zise ziaristul. Am uitat.

Îngerul păzitor înălţă din umeri. Vru să spună ceva, dar între timp lîngă arhanghelul Mihail apăru un bărbat brun, înalt, în costum negru de o croială foarte modernă. În ciuda spaimei subite a îngerului păzitor, ziaristul se apropie tiptil de cei doi, căci observînd că se pregăteau să discute, voia să tragă cu urechea. Bărbatul brun îl săgetă o clipă cu ochii săi focoşi, apoi îl întrebă pe arhanghelul de lîngă el:

- Iar te-a chemat?

- Da, zise arhanghelul. Ca de obicei. Era mai bine să fiu secretar papal sau chiar vicar de patriarh...

- Aici eşti însă veşnic! zîmbi cu maliţie bărbatul brun.

- Mare scofală şi veşnicia asta... Ba se laudă că e atoateştiutor, ba ne tot cere informaţii. Măcar să cheme aici nişte matematicieni mai noi ca să-i pună la punct instalaţiile cibernetice. Vrea să fie în pas cu timpul, însă habar n-are de timp. Bietul Pascal se căzneşte într-una cu astea, dar ce folos! Ceilalţi sînt la dumneata.

Bărbatul brun îl privi ironic şi zise:

- Vanitas vanitatum...

- Ieri, zise arhanghelul, s-a supărat pe mine pentru o discuţie între suflete. Unul zicea: dacă Dumnezeu e atotputernic, ar putea să facă un pietroi aşa de greu încît să nu-l poată ridica nici el?

- Avea dreptate: tu eşti vinovat! rîse bărbatul brun.

- Bineînţeles, zise arhanghelul Mihail. Da' cine-i de vină dacă îi enervează ţinîndu-i aţîta în carantină!

O voce de tunet răsună în apropiere, zicînd veninos:

- Nu cîrti!

Ziaristul se uită speriat şi zări un bărbat cu faţă de hepatic, în tricou roşu şi pantaloni negri. Se întoarse spre îngerul său, întrebîndu-l cine-i noul venit. Îngerul se uită atent la ziarist, apoi zîmbi timid şi zise:

- Începe să cred că eşti băiat cumsecade. Spune, pot să am încredere în tine? şi, fără să mai aştepte răspuns, urmă: Arhanghelul Gavril... Dar pe cel brun îl ştii?

- Da! zise cu mîndrie ziaristul. Adică bănuiesc: Diavolul.

- Pînă şi Preasfîntul Savaot îi cam ştie de frică! bîrfi în şoaptă îngerul păzitor, neizbutind să-şi ascundă cu totul o anume nuanţă de satisfacţie.

Ziaristul îşi aduse aminte deodată de ceva mai important şi se posomorî:

- Dar eu de ce sînt la urma urmei aici? Nu ţin minte să fi murit vreodată.

În celălalt grup reîncepu conversaţia, ceea ce-l împiedică pe înger să mai răspundă. Arhanghelul Mihail făcu un pas spre Domnul Savaot, însă Diavolul îl opri cu o privire şi spuse:

- Stai aici, mă duc eu.

Abia acum îngerul păzitor se întoarse către protejatul său şi rosti cu un surîs:

- Ia gîndeşte-te! Chiar ai uitat?

De dincolo se auzi vocea Diavolului, care se apropiase de masă.

- Bună ziua! zise Diavolul. Ce tot faci acolo, Savaot?

Dumnezeu îl privi indispus şi-i arătă uneltele de pe masă.

- Mai dă-le încolo! zise Diavolul. Nu te-ai mai plictisit? Înţeleg că pentru prestigiul împărăţiei cereşti... dar galaxiile astea tot se mişcă şi fără intervenţia dumitale.

Diavolul se aşeză degajat pe colţul mesei. Savaot îl privi cu coada ochiului, nu fără reproş, dar nu zise nimic. Diavolul scoase din buzunar o tabacheră de aur masiv, luă o ţigară cu filtru, o aprinse, trase un fum sau două, apoi întinse tabachera spre Dumnezeu. Dumnezeu zise:

- Mulţumesc, nu fumez.

Diavolul înălţă din umeri şi în timp ce îşi băga în buzunar tabachera şi chibriturile, căută să se aşeze mai confortabil. Atunci se auzi dinspre ecran o bubuitură surdă şi prelungă, iar o porţiune a ecranului se ilumină brusc.

- Uite, zise Dumnezeu, de ce eşti neatent? Ai distrus mi se pare o galaxie.

- Nu-i nimic! zise Diavolul, totuşi dîndu-se jos de pe masă. Faci alta, nu tot dumneata le-ai făcut şi pe celelalte?

- Chiar s-a distrus o galaxie? întrebă în şoaptă ziaristul, însă pînă să-i răspundă îngerul său păzitor, un bărbat în haine modeste, părînd în vîrstă, ieşi din mulţimea celor ce aşteptau şi spuse ironic:

- Nu s-a distrus nimic. Asta-i o supernovă care şi-a trimis lumina pe pămînt încă de acum nouă secole. Nu înţeleg de ce a întîrziat aici...

Sala răsună de un rîs zgomotos. Rîdea Diavolul.

- Nu ştiu astronomie, zise el tare, dominînd sala; dar aici lumina poate întîrzia şi mai mult de nouă secole. Depinde cine o aşteaptă!

Amuzat, ziaristul vru să se apropie de Diavol pentru o conversaţie, însă îngerul păzitor îl strînse de braţ şi răspunse cuiva:

- Imediat!

Ziaristul vru să se desprindă din strînsoare, simţi însă ceva ca o undă de vînt proaspăt care-i umplu nările. Îngerul îl trase de braţ şi-i spuse grăbit:

- Hai repede, că e tîrziu! Nu ai timp de ales.

Ziaristul se uită la el cu mirare:

- Cum tîrziu?! Parcă ziceai că am timp de ales, că aici e veşnicia...

- S-ar putea să fi zis, dar nu mai zic! spuse îngerul păzitor.

- Prin urmare şi tu te contrazici! zise decepţionat ziaristul. Pînă şi tu...

- Şi ce te miri? întrebă îngerul păzitor. De fapt nu mă contrazic: încep să se schimbe numai împrejurările.

- Care împrejurări? întrebă ziaristul, părîndu-i ciudată toată situaţia nouă şi mai ales lăcomia sa de a respira aerul acesta proaspăt intrat nu se ştie pe unde în sala paradisului.

- Trebuie să pleci, zise îngerul păzitor.

- Unde? întrebă niţel speriat ziaristul.

- Nu-ţi pot spune, ai să vezi singur! zise îngerul.

- Şi cu ce plec? Tot cu racheta aia? întrebă ziaristul.

- Nu-ţi pot spune, ai să vezi singur! zise îngerul.

- Deci, zise ziaristul, cu n-am murit?

- Nu-ţi pot spune, ai să vezi singur! zise îngerul.

- Mă duc cumva pe altă planetă? întrebă ziaristul.

- Nu-ţi pot spune, ai să vezi singur! zise îngerul.

Ziaristul respira cu lăcomie şi cu toate că vedea cum se deplasează prin sală îngerul său păzitor, nu simţea mişcarea necesară a picioarelor. Era puţin ameţit. Întrebă nesigur:

- Sau poate mă întorc acasă?

- Nu-ţi pot spune. Ai să... începu îngerul păzitor, dar Diavolul îl întrerupse.

- Poate că da! zise Diavolul.

- Şi n-am să mai văd pe nimeni din cei de aici? întrebă ziaristul fără regret.

- Poate că nu, zise Diavolul. Depinde de tine.

- Mihail! strigă atunci Dumnezeu.

- Da, Doamne! răspunse arhanghelul Mihail şi veni lîngă Savaot.

- Fă-mi legătura cu Pămîntul! zise Dumnezeu. Televizorul iar nu merge. Ai verificat tubul catodic?

Arhanghelul Mihail scoase un briceag sau o şurubelniţă şi se apucă să desfacă ceva în spatele unuia din ecranele de pe masă. Ziaristul abia îl mai zărea, căci acum se depărtase mult. Deodată lumina din sală începu să tremure sau să pîlpîie, pălind brusc. Un glas străin răsună atunci cu putere în toată sala, zicînd:

- Pisică!

Apoi acelaşi glas rosti mai profund:

- Derbedei.

Ziaristul simţi că i se face frig. Se întoarse cum putu spre îngerul său păzitor, însă văzu cu stupoare că acesta avea acum fustă şi în loc de carte ţinea în mînă un obiect de sticlă. Lumina din sală se stingea treptat. Cînd ziaristul întoarse capul spre ecranul ceresc al cosmosului, nu mai văzu nimic. Pe masa lui Dumnezeu, mult mai mică acum (se gîndi că din cauza distanţei pare mai mică), erau numai cîteva instrumente, unul singur de metal, celelalte de sticlă. Diavolul şi Savaot erau îmbrăcaţi acum în alb.

Deodată lumina din sală se stinse cu totul şi năvăli bezna rece. Ziaristul se gîndi cu îngrijorare:

"Probabil am fost aruncat acum în spaţiu fără nici un vehicul cosmic..." Începu să tremure şi se gîndi din nou: "Dar cum respir? Căci respir, şi în spaţiu nu este aer!

O voce de înger spuse:

- Gaz.

"A, se gîndi ziaristul, prin urmare nu este vid; e un gaz interplanetar, poate că respirabil... Nu cumva racheta..."

Dar atunci lumina se aprinse brusc. Îngerul păzitor tocmai îi spunea Diavolului:

- Ştiţi, s-a stins gazul, dar a avut noroc: nişte derbedei au tras cu praştia într-o pisică de pe geam şi l-au spart...

Ziaristul se uita ascultînd mut.

Savaot scoase din buzunarul halatului alb un pix cu pastă şi notă ceva. Diavolul zise:

- Acum e în afară de pericol.

Dan POPESCU

Scurtă istorie a fandomului românesc

ANUL 1992

(continuare)

PRIMA CARTE SF LA EDITURILE

BRÂNCUŞI / Tg.Jiu - *Oul lui Zeltar* de Roberto BELFIORE / roman / traducere de Doru BALDEA / 115x160 mm / 190 p / 200 L / Coperta Nicolae SÎRBU / Editura a scos 9 titluri, ultimul în 1993

(Cel de-al 10-lea titlu al editurii a apărut în 1995 - "Moartea purpurie" de Ovidiu Bufnilă)

CRISTIAN / Craiova - *Maşina eternităţii* de M.CLIFTON şi F.RILEY / roman / traducere de Dora SANDOLACHE / 125x200 mm / 190 p / 450 L / Coperta Marian MIRESCU / Redactor Daniel Cristian DUMITRU

(În realitate prima apariţie a constituit-o "Stea dublă" de R. Heinlein)

ELIT COMENTATOR / Bucureşti - *Profesorul Mortimer* de Pierre BOULE / roman / Traducere de Adriana CISMAS / 125x195 mm / 176 p / 500 L / Redactor Ioan DAN NICOLESCU

NEMIRA / Bucureşti - *Vînătorul de recompense* de Philip K DICK / roman / Traducere de Ştefan GHIDOVEANU / 125x200 mm / 192 p / 200 L / Coperta Dan Alexandru IONESCU / Redactor Emil BĂRBULESCU / Romanul a mai fost publicat, fragmentar, în antologiile "Cronici microelectronice" şi "Cronici metagalactice" apărute la Editura TEHNICĂ în 1990

TINERAMA / Bucureşti - *Război cu salamandrele* de Karel CAPEK / roman / reeditare / Traducere de Mihai POP şi Constantin TOIU / 120x160 mm / 326 p / 225 L / Coperta Marius COSTINEANU / Redactor Sorin PALIGA

CĂRŢI DE AUTORI ROMÂNI

1. George ANANIA & Romulus BĂRBULESCU - *Cît de mic poate fi infernul* / culegere (conţine nuvela omonimă a lui G. ANANIA şi una a lui R. BĂRBULESCU / ed. ODEON - Bucureşti / 120x160 mm / 136 p / 57 L / coperta Victoria VLAD / redactor D.T. CONSTANTINESCU

2. Ovidiu BUFNILĂ - *Jazzonia* / roman / ed. PLUMB - Bacău / 120x160 mm / 200 p / 160 L / coperta Carmen PITU / redactor M. FISCUTEANU / este unica lucrare SF a editurii / a luat premiul pentru cel mai bun roman românesc la ROMCON 1993 / este primul volum al autorului

3. Vladimir COLIN - *Babel* / roman / reeditare / ed. NEMIRA - Bucureşti /125x200 mm / 126 p / 150 L / coperta Dan Alexandru IONESCU / redactor Marcela IONESCU

4. Ioan P. CULIANU - *Hesperus* / roman / ed. UNIVERS - Bucureşti / 125x195 mm / 158 p / 185 L / coperta Dan STANCIU / redactor Sanda ANGHELESCU

5. Oswald HORER - *Transhumanţe galactice* / roman / ed. TEHNICĂ - Bucureşti / 145x205 mm / 160 p / 180 L / coperta Oswald HORER / redactor Vasile Buzatu

6. Peter LEB - *Euthanasie* / roman / ed. EDITIS - Bucureşti / 145x205 mm / 110 p / 150 L / coperta Vasile OLAC & Mirela HAGIU / redactor Mihaela DIDAC

7. William MARIN & Constantin COZMIUC - *Rebeliune în cosmos* / roman / ed. TEHNICĂ - Bucureşti / 145x205 mm / 204 p / 195 L / coperta Adrian AVRAM / redactori Valeria GEORGESCU & Vasile BUZATU

8. Dodo NIŢĂ - *Istoria Benzii Desenate româneşti* / ed. SFVA - Craiova / 205x295 mm / 64 p / coperta + prezentarea grafică: Viorel PÎRLIGRAS

9 - Leonard OPREA - *Cămaşa de forţă* / ed. NEMIRA

10. A. PETRESCU - *Apocalips* / roman / ed. WOTAN

11. Corneliu RUSU - *Întîmplări la domiciliu* / culegere povestiri / ed. DORIS - Bucureşti / 120x200mm / 96 p / 100 L / coperta Dan BOLDEANU / lector Dan TĂRCHILĂ

12. Gheorghe SCHWARTZ - *Cochilia* / roman / ed. FORUM - Cluj / 135x200 mm / 302 p / 225 L / coperta Tudor ISPAS / redactor Petre ISPAS

13. Dan STARCU - *Exilat din univers* / roman / ed. ALMA - Bucureşti

14. Christian TAMAŞ - *Cavalerul negru* / roman / ed. JUNIMEA - Iaşi / 120x160 mm / 112 p / 119 L / coperta Radu GAVRILESCU / redactori G.MARDARE & B.IONIŢĂ

15. Eugenia ZAIMU - *Vara enigmelor* / roman / reeditare / ed. GH. ASACHI - Iaşi

REVISTE, SUPLIMENTE, FANZINE, ALMANAHURI

Continuă să apară revistele ANTICIPAŢIA, MAGAZIN, START 2001, STRING, UNIVERSUL COPIILOR, toate din Bucureşti şi fanzinul CRON al ACSF Craiova.

BRAIN / Braşov - fanzin al clubului omonim / 145x210 mm / 20 p / alb-negru / în 1992 apar 3 numere, în 1993 apar 4 numere din care unul în limba engleză, în 1994 apare un număr în limba engleză lansat cu ocazia euROcon '94 / premiul pentru cel mai bun fanzin la ROMCON '92, la egalitate cu NOVA 5,5 din Galaţi

CRONAUT / Oţelu Roşu - fanzin al cenaclului VLADIMIR COLIN principal realizator fiind Matei DONEA / primul număr martie 1992, ultimul în 1993 / nr.1=16p, format A4, nr.2=12p format A4, nr.3,4,5=16p format A5 / alb-negru

FANDOM SF / Oţelu Roşu - infzin realizat de Matei DONEA / 16 apariţii / primul număr februarie 1992 / ultimul număr ianuarie 1993 / 2...4 p / a-n / format A4, iar de la nr.7, format A5

JURNALUL SF / Bucureşti - revistă editată de INTACT, redactor şef Adrian BĂNUŢĂ/ format A4/ pulp/ 16 pg./45 lei/ 2 culori / numărul 72-73 este realizat în engleză şi franceză, special pentru euROcon / premiul pentru cea mai bună revistă acordat la ROMCON '93 şi '94 şi la euROcon '94

(din august '95 este editat de SC JURNALUL SA)

NAUTILUS / Bucureşti - revista editată de NEMIRA / realizator principal Ştefan GHIDOVEANU / prezentarea artistică Valentin NICOLAU / 140x200 mm / 48 p / 50 L / coperta color, interior alb-negru / au apărut 3 numere, cel de al 3-lea fiind dedicat lui Vladimir COLIN / premiul pentru cea mai buna revistă la ROMCON '92

(Între timp a apărut şi numărul 4)

NOVA 5,5 / Galaţi - fanzin al cenaclului omonim / format A4 pentru primele 3 numere al căror principal realizator a fost Panaite PARASCHIV / 6 p / alb-negru / pînă în decembrie '94 apar 9 numere

PRO FAN SF / Buzău - infzin realizat de asociaţia GENEZE, principal realizator fiind Adrian BĂNUŢĂ / format A5 / 4 p / alb-negru / unicul număr apare în noiembrie 1992

QUASAR / Bucureşti - revistă a FNTSF realizată în colaborare cu PROCONSF şi Ministerul Tineretului şi Sporturilor, secretar general de redacţie Mihai BĂDESCU / format A4 / color / 44 p / 80 L ...300 L / primul număr este realizat de Dan MERIŞCA prin grija lui Sorin SIMION: nr.2 este realizat de Mihaela MURARU MÎNDREA; nr.3 este realizat de Aurel CĂRĂŞEL; numerele 4 şi 5, MARTE Special, au fost realizate de Mihai BĂDESCU şi Mihai Dan PAVELESCU; ultimul număr, 6-7 (dublu), apărut în 1993 a fost realizat de Mihai BĂDESCU

QUASAR QI / Iaşi - supliment al săptămînalului BURSA DE NORD EST / realizatori George CEAUŞU şi Lucian MERIŞCA / format A3 / 1 p / alb-negru / apare pînă în mai 1993 cînd dispare odată cu jurnalul-gazdă / în paralel, George CEAUŞU realiza şi o fila de OZN-istică numită UMMO / primele 2 numere, din octombrie-noiembrie 1992 aveau pe contrapagină cîte un poster, posterul al 2-lea reproducînd chipul lui Dan MERIŞCA

(la UMMO a colaborat şi Carmen Maftei)

RENAŞTEREA BĂNĂŢEANĂ / Timişoara - cotidianul are pentru o perioada, o pagină dedicată SF-ului / realizatori Lucia ROBITU şi Constantin COZMIUC / format A3 / pulp

Sfila / Bucureşti - infzin al cenaclului SIGNUM / format A4 / 2p / alb-negru / lansat cu ocazia Sesiunii HELION '92 / au apărut 2 numere

SIGMA CLUB / Piatra Neamţ - infzin al clubului omonim / realizat de Dan POPESCU şi Adrian DOBRIN (de la editura MULTISTAR) / format A4 / 4 p / alb-negru / distribuit gratuit / în 1992 apar 2 numere iar în 1993, martie, mai apare unul, în limba engleză conţinînd şi proze scurte.

Ladislau DARADICI

CELE CINCISPREZECE TREPTE

- *Vino şi te voi iniţia întru taina, rosti.*

Nimănui nu i-ar fi spus asta, însă Iulia zîmbea doar, impasibilă, cu ochii aţintiţi spre nicăieri.

Ea însăşi e un mister, gîndi.

Iar ea: *Biet idiot. În loc să mă strîngă în braţe, îmi debitează despre taine.*

- Vei veni? o întrebă.

Dar se temea că va acepta. Aşa cum se temea să-l şi refuze.

- În turn? rîse ea.

Nu-i vedea gura mică şi chipul delicat. Nici mînuţele cu degete lungi, subţiri şi albe. Şi-a întors faţa spre vînt, iar părul flutura molatec: era galben, era aur. Doi bărbaţi s-au întors uluiţi de frumuseţea ei. Toată făptura ei răspîndea un parfum puternic de violete.

- Miroşi a violete, i-a spus.

În sfîrşit, biet idiot, îşi zise.

- Îţi place? l-a întrebat.

El zîmbi chinuit:

- E iarnă, rosti.

Era. Omăt, ger, vînt îngheţat. Spirite prizoniere. Lipsea acea tăcere deplină, aceea pace-n suflet, acea seninătate şi vigoare a iernilor de odinioară. Era o iarnă întunecată, ca o boală grea de suflet.

- Uite că vin, spuse ea copilăroasă, semănînd acum cu un boboc de trandafir plesnind în toată splendoarea-i.

-Da?! o întrebă el aproape îngrozit.

- Da, rîse ea. Acum. Uite că m-ai stîrnit cu taina ta.

Însă el o întîmpină împietrit:

- Nu se poate, rosti.

- Ce nu se poate?

- Azi. Doar mîine. În zori. Nu-s gata.

Ea rîse din nou.

- Nu te prosti, şopti. Să mergem...

Turnul era acolo, la marginea oraşului: înalt, cenuşiu, aproape bizar. Dinspre colinele mohorîte o pîclă groasă şi-necăcioasă se rostogoleşte greoi peste oraşul aburit. Cerul era murdar, canceros. Iulia se-nfăşură în blana-i argintie; acum regreta că acceptase acea ofertă imbecilă. *Dacă-i bolnav,* îşi zise, *poate fi în stare de orice...*

Nu-l mai privea, dar îl simţea alături, îngheţat în hainele acelea ieftine şi subţiri, înspăimîntat parcă. Cu sufletul zbuciumat.

Măcar de-ar fi cald acolo, gîndi. Dar era conştientă că nu te poţi aştepta la mare lucru de la un turn straniu şi cu totul de piatră ca acela. Şi nu s-a înşelat.

Părea un loc abandonat, dintr-o altă lume. Înconjurat de zidul acela sordid de piatră mucegăită şi rece. În mijloc se înălţa un fel de scară, bizară şi ea, parcă pierzîndu-se în cer. Căci turnul, părînd pe dinăuntru nespus de înalt, se deschidea pur şi simplu în gol, în văzduh. Iulia îşi întinse mîna atingînd cu degetele zidul igrasios, năpădit de licheni. Simţi fiori de gheţă străbătîndu-i trupul.

- Ce-i asta? îl întreabă nedumerită.

Însă el tăcea, privind-o cu o teamă amestecată cu admiraţie.

- Aici locuieşti? îl întrebă din nou.

I-ar fi plăcut să plece. Dar îl vedea prea neajutorat; suflet bolnav, gîndi, spirit orfan, zdrenţăros...

- Aici lucrez, spuse el parcă prinzînd curaj.

- Ce anume lucrezi?

- Mă caţăr, şopti simplu, aproape cu mîndrie.

Nu, că e nebun... îşi spuse.

- Te caţeri? Pur şi simplu te caţeri? Pe ce te caţeri?

El răspunse grav:

- Pe scară.

Auzi la el: pe scară! Dumnezeule, scapă-mă de aici...

- Oricine se poate căţăra pe scară, îi spuse.

El zîmbi doar.

- Nu oricine, spuse. Cel puţin nu *pe această* scară. Aici e taina mea, şopti. Nu este o scară oarecare.

- Şi-atunci?

- E o scară a destinului. Ca un prag.

- O scară-destin?!

- Îi poţi spune şi aşa.

- Nu înţeleg.

- Uite, vezi acolo, la a treisprezecea treaptă, eşarfa aceea?

-Da. Eu ţi-am dăruit-o. Anul trecut.

- Pînă acolo mi-am putut forţa eu destinul. Deocamdată.

- Deci ţi-ai forţat destinul. Pînă acolo...

- Exact. Dacă vrei, îţi pot arăta. Pe urmă poţi încerca şi tu...

- Eu?! Eşti nebun...

- Atunci urmăreşte-mă pe mine.

Şi-n frigul şi umezeala aceea, începu să-şi lepede hainele. Ea îl privea stupefiată:

- Ce faci?

- Trebuie să intrăm goi în destin.

- Dar e frig.

- Oare nu-i destinul de cele mai multe ori potrivnic?

Bietul nebun, era doar piele şi os... Pielea era vînătă, plină de răni, zgîrieturi, de parcă ai fi trăit în junglă, printre sălbatici. Nu mai exista nici un dubiu: era bolnav mintal. Dar nu-i nimic, avea să scape de el şi avea să-l uite.

Iar el se căţăra deja, chiar trecuse de prima treaptă. Tot trupul era solicitat la maximum, cu muşchii încordaţi, cu venele umflate. Parcă purta pe umeri tone de poveri, durere, mizerie şi neputinţă. Suferinţele unei lumi întregi.

Îl privea uluită: părea un zeu. *E chiar frumos,* gîndi. Acum pielea-i căpătase culoarea bronzului, iar ochii-i luceau albaştri şi încrezători.

- Nu te lăsa, îi spuse. Nu te lăsa.

Apoi, strigîndu-l:

- Dar de ce numai în mîini? De ce nu-ţi foloseşti şi picioarele?

- Pentru că n-ar fi drept, spuse el gîfîind. În viaţă nu contează doar să cîştigi, ci şi modul în care o faci.

Nu prea înţelegea. Dar era o luptă. O veritabilă confruntare cu spaţiul, cu gerul, cu sine. Ca o răzvrătire împotriva firii, împotriva fricii şi morţii.

- Nu te lăsa... şopti.

Dar nu era nevoie să-i spună asta, nu era nevoie. Şi treptat, acolo în turn, aerul începu să se încălzească. Pietrele zidului s-au uscat, iar Iulia şi-a scos blana, răsuflînd uşurată. Dar el abia ajunse la a opta treaptă, chiar şi să-l priveşti era un chin, de-acum depunea eforturi supraomeneşti. Asuda sînge. Îi curgeau şi lacrimile.

Sînge şi lacrimi, îşi zise ea. *Ce nebun, oh, Doamne, ce nebun... Cum poţi iubi aşa un nebun?*

Nici nu şi-ar fi imaginat că nu trecuse nici de-a zecea treaptă, dar era deja atît de sus! Şi dacă prostul s-ar fi folosit de picioare... Genunchii măcar. Dar n-avea minte, categoric, n-avea minte... Şi oare asta era destinul, o căţărare aiurită pe o scară stranie într-un turn abandonat?

O căţărare în mîini? Ca un Sisif condamnat să facă zi de zi, neîncetat, acelaşi lucru...

Nici nu şi-a dat seama cînd a ajuns. Se simţea parcă plictisită: durase prea mult.

- Şi vrei să spui că asta-i limita ta?

- E prea mult încă şi aşa... Ar fi trebuit să mă opresc la unsprezece. De dragul tău am forţat. Am riscat. Am izbutit.

Glasu-i era ostenit din cale afară. În turn aerul începu să se răcească iar. *Auzi: de dragul meu! E un cadou pe cinste...*

- E puţin! îi strigă. Auzi, e penibil de puţin!

Însă el nu-i răspunse. Iar ea:

- Eu cred că ai putea şi mai mult. Dacă ai vrea. Dar nu vrei.

Privi spre el. Plîngea. Îi tremura, încet, tot trupul.

- Poate că eşti laş.

Şi-atunci îl văzu ţîşnind, aproape aruncîndu-se spre cea de-a patrusprezecea treaptă. Dar deja nu mai era el: trupu-i deveni mai mic, parcă diform, i se părea că ochii i se măresc la nesfîrşit, ieşind din orbite, gata să plesnească, însîngeraţi. Iar cînd atinse a cincisprezecea treaptă, braţele lui păreau deja două aripi imense, nespus de albe şi nespus de lungi. Apoi, cînd una din ele se frînse, se prăbuşea deja, pulverizat în pene, lacrimi şi sînge pe pietrele umede şi reci ale turnului.

Stupefiată, Iulia simţea cum o pătrundea frigul. Îşi puse blana pe umeri, întorcîndu-se şi căutînd uşa masivă de lemn.

Afară ningea. Noaptea învăluise oraşul prin ninsoarea mişcătoare şi albastră.

Bookshop

Ultimele noutăţi HORROR în America

SPLATTERPUNKS II: OVER THE EDGE

(Dincolo de limită), editor Paul M.Sammon, Tor Books, New York, 1995, 416 pg., hardcover.

Volumul al doilea al antologiei direcţiei din horror-ul contemporan cunoscută sub numele de *Splatter* (primul volum a apărut în 1990 la Tor tot sub îngrijirea lui Paul M.Sammon, scriitor şi critic de film). Antologia de faţă depăşeşte cu mult limitele convenţiei şi raţionalului, pătrunzînd în colţurile cele mai întunecate ale sufletului uman şi examinînd aspecte ale perversităţii vieţii celor ce trăiesc în ultimii ani ai secolului al XX-lea. Volumul conţine 28 de povestiri şi eseuri în care se împletesc literatura horror, filmele splatter, muzica rock şi în care se încalcă orice tabu existent în societate. Materialele au fost scrise în perioada 1984-1995. Printre autori găsim scriitori consacraţi precum Clive Barker *(Scape-Coate,* 1984), Kathe Koja *(Impermanent Mercies,* 1992), Nancy Holder *(Cannibal Cats Come Out Tonight,* 1988), Melanie Tem *(Intimates,* 1995), Elizabeth Massie *(Hocked on Buzzer,* 1988), Nina Kiriki Hoffman *(Imprint,* 1990) – ultimele patru laureate în ultimii ani cu Bram Stoker Award –, dar şi scriitori în curs de afirmare: Shira Dawmon *(Red Shift,* 1995), Christa Faust *(Epiphany,* 1995), Brian Hodge *(Embers,* 1995) sau John J.Ordover *(All Flesh Is Clay,* 1993). Precum se poate vedea, majoritatea povestirilor incluse în acest volum doi sînt scrise de femei, accentul fiind pus pe violenţă, abuzuri şi obsesii sexuale (de exemplu în *Accident d'Amour,* 1992) Wildy Petoud aduce în prim plan figura unei femei care după o automutilare, dă naştere unui copil monstruos; în *Pig,* 1995, Gorman Bechard descrie într-un stil în general umoristic existenţa unor comandouri feminine în Los Angelesul secolului al XXI-lea). Alte subiecte sînt legătura dintre horror şi rock *(Rockin' the Midnight Hour,* Anya Martin, 1990), minţile deranjate ale unor oameni *(Rant,* Nancy A.Collins, 1989) sau filmul horror şi literatura *(Brian de Palma: The Movie Brute,* Martin Amis, 1984). O antologie extrem de pasionantă şi instructivă pentru cei interesaţi de evoluţia horror-ului în perioada 1980-1995.

Florin Mircea TUDOR

Donald Chetwind-Hyes

Se rătăciseră. Rosemary era sigură şi i-o spusese limpede lui Brian. Şi el îşi dădea seama perfect de situaţie, dar refuza să o recunoască.

- În Anglia nu te poţi rătăci, spuse el plin de încredere. Vom da imediat peste un drum principal, dacă mergem înainte.

- Dar dacă ne învîrtim în cerc? întrebă Rosemary aruncînd o privire înfricoşată asupra peisajului din Cornuaille care se întindea în jur. Dacă o să sfîrşim într-o mlaştină?

- Dacă ne folosim ochii, n-avem nici un motiv să ne fie frică de mlaştini. Hai, nu te mai smiorcăi.

- N-ar fi trebuit niciodată să părăsim camionul, insistă Rosemary. Dacă ne apucă noaptea?

- Nu fi proastă, spuse el sec, sîntem încă în plină după-amiază. Vom ajunge în Princetown cu mult înainte de căderea nopţii.

- Asta o spui tu. Ea refuză să se lase convinsă. Mi-e foame!

- Şi mie. Urcau o pantă abruptă. Dar nu fac din asta o obsesie.

- Nu fac o obsesie. Mi-e foame, şi o spun. Crezi că vom da curînd peste un drum principal?

- După următoarea colină, promise el. Întotdeauna, după o colină există un drum principal.

Dar se înşela. Cînd atinseră creasta şi priviră în partea cealaltă, nu văzură decît un drum îngust care se termina în faţa unui portal dărăpănat, în mijlocul unui zid de piatră. Dincolo de el, asemenea unei insule înconjurate de un lac galben, se ridica o casă înconjurată de o peluză. Era construită din pietre cenuşii şi părea să fi fost vomată de landă; un mare monstru ghemuit care fixa peisajul prin multiplii săi ochi de sticlă răuvoitori. Edificiul acesta avea o înfăţişare stranie. Coşurile ar fi putut fi bucăţi de piatră neregulate care căpătaseră o formă grosolan cilindrică după nişte secole de vînt şi ploaie. Dar cel mai straniu era că soarele părea să ignore clădirea. El arsese peluza, făcînd-o de un galben palid, şi crăpase vopseaua unui pavilion de vară adiacent, dar într-o manieră inexplicabilă, părea să dezavueze existenţa mării şi impozantei clădiri.

- Ceai! exclamă Rosemary.

- Ce?

- Ceai. Îi arătă cu degetul. Bătrîna! Bea ceai.

Într-adevăr, aşezată la o măsuţă adăpostită de o imensă umbrelă multicoloră, o bătrînică cu păr alb îşi bea ceaiul. Brian încruntă din sprîncene, căci nu pricepea cum de nu văzuse bătrîna, sau măcar umbrela, mai înainte, dar ea era chiar acolo, subţirică, într-o rochie albă şi cu o capă subţire, sorbind ceai şi ciugulind sandviciuri. Îşi umezi buzele uscate.

- Crezi că am putea să ne invităm? întrebă el.

- Priveşte-mă, spuse Rosemary, şi începu să coboare panta spre portal. M-aş invita chiar şi la Dracula dacă ar putea să-mi ofere o ceşcă de ceai. Tălpile lor păşiră în curînd pe un drum aşternut cu pietriş, şi ai fi spus că briza uşoară care mişca arbuştii încărcaţi de soare nu îndrăznea să pătrundă aici. Domnea o linişte stranie, o completă absenţă a zgomotului, cu excepţia scîrţîitului pietrişului sub paşii lor, iar acesta încetă şi el atunci cînd ajunseră pe peluza uscată. Bătrîna îşi ridică privirea şi un zîmbet alene îi lumina puţin cîte puţin feţişoara binevoitoare şi ridată, în vreme ce mînuţele îi zburau pe deasupra mesei, instalînd două ceşti pe două farfurii, apoi se aşezau pe ceainic ca pentru a se asigura ca conţinutul îi era încă cald.

- Sărmani copii! Vocea ei avea sonoritatea aceea răguşită, uşor spartă, specifică unor anumite doamne cultivate de o vîrstă înaintată, dar pronunţia era foarte clară, fiecare cuvînt auzindu-se cu precizie. Păreţi atît de încălziţi şi de obosiţi.

- Ne-am rătăcit, anunţă Rosemary cu veselie. Am făcut cîţiva kilometri.

- Trebuie să-mi cer scuze că vă deranjăm..., începu Brian, însă bătrîna ridică o linguriţă pentru a-i indica imposibilitatea de a o deranja.

- Dragul meu tînăr, te rog. Sînteţi bineveniţi. Nu-mi mai amintesc cînd am avut pentru ultima oară un invitat, cu toate că întotdeauna am sperat ca cineva să treacă pe aici. O vizită plăcută, bineînţeles. O clipă păru să se înfioreze, sau să se cutremure, căci mîinile şi umerii îi fură scuturaţi uşor, apoi o expresie de dezolare politicoasă îi încreţi fruntea.

- Cît sînt de uitucă! Sînteţi obosiţi după un drum atît de lung, şi nu sînt scaune. Îşi întoarse capul şi strigă cu o voce ascuţită şi tremurătoare: "Carlo! Carlo!" Un bărbat înalt şi slab ieşi din casă şi se apropie încet. Era îmbrăcat într-o tunică de catifea neagră şi cu un pantalon asortat şi, probabil din cauza vreunei malformaţii, părea mai curînd să sară pe gazon decît să umble. Brian se gîndi la un lup sau la un cîine mare care ar fi mirosit nişte intruşi. Se opri la cîţiva paşi de bătrînă şi aşteptă, ochii săi gri-cenuşii observînd-o pe Rosemary cu o stranie intensitate.

- Carlo, te vei duce să aduci scaune, ordonă bătrîna, şi după aceea încă nişte apă caldă. Carlo scoase un sunet gutural şi se îndreptă în direcţia pavilionului, cu un ciudat mers rapid şi săltăreţ. Se întoarse într-o clipă aducînd două scăunele de grădină, iar Brian şi Rosemary se pomeniră aşezaţi sub umbrela imensă, bînd ceai din delicate ceşti de porţelan şi ascultînd vocea răguşită şi cultivată.

- Trebuie că este ceva vreme de cînd trăiesc aici. Doamne, dacă ar trebui să vă spun, v-aş face să zîmbiţi. Timpul este un

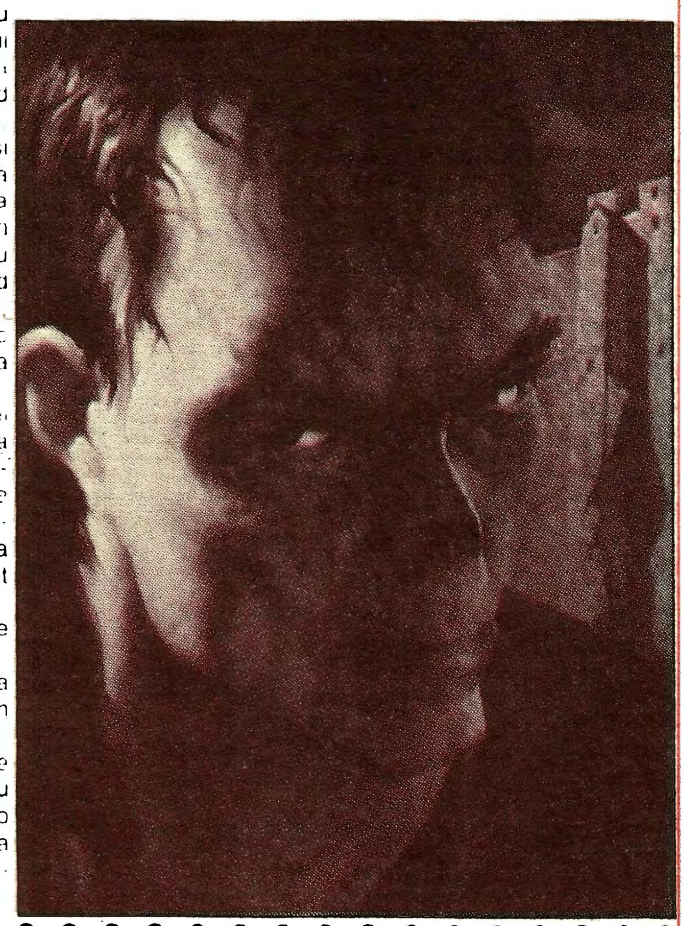

bun inepuizabil, atîta timp cît poate fi luat de la izvor. Secretul este de a-l împărți în felii mici. O oră nu pare lungă pînă cînd nu-ți amintești că are trei mii șase sute de secunde. Dar o săptămînă! Pe cuvîntul meu, v-ați dat seama vreodată că aveți șase sute patru mii opt sute secunde în șapte zile? Este o comoară enormă. Luați, vă rog, încă un sandvici cu dulceață de fragi. Rosemary acceptă un alt sandvici triunghiular, mărginit de roz, apoi privirea i se opri asupra casei. De aproape părea încă și mai lugubră decît de departe. Aveai impresia că zidurile erau învelite în umbra lor ca într-o mantie fantomatică și, cu toate că ziua clădirea arăta dreaptă și impunătoare, părea să fi divorțat de soare. Bineînțeles, Rosemary făcu comentariul care era evident:

- Trebuie să fie foarte veche.

- A trăit, răspunse bătrîna, milioane și milioane de secunde. A sorbit înghițituri mari din fîntîna timpului. Rosmary rîse ușor, apoi își luă repede o expresie exagerat de serioasă, sub privirea reprobatoare a lui Brian. El bău o gură de ceai și spuse:

- Este extrem de amabil din partea dumneavoastră. Eram descumpăniți, și ne era puțin frică. Colinele păreau să se continue la nesfîrșit, și am crezut că va trebui să ne petrecem noaptea afară.

Bătrîna dădu din cap, privirea-i contemplînd rînd pe rînd cele două chipuri tinere.

- Nu este plăcut să rătăcești într-un spațiu mare și gol. Fără nici o îndoială, dacă v-ați fi întors pînă la căderea nopții, cineva ar fi întreprins o căutare.

- Vă dați seama! spuse Rosemary cu o simplitate fermecătoare. Nimeni nu știa unde sîntem. Cum s-ar spune, sîntem într-o vacanță rătăcitoare.

- Ce aventură, murmură bătrîna, apoi întoarse capul și strigă: Carlo, vino cu apa caldă. Grăbește-te!

Carlo ieși din casă cu pasul lui săltăreț, ducînd într-o mînă un vas de metal și în cealaltă o farfurie cu sandviciuri. Cînd ajunse la masă, avea gura deschisă și respira cu greutate. Bătrîna îi aruncă o privire neliniștită.

- Bietul meu bătrîn, îl consolă ea, căldura te obosește, nu-i așa? Îți scoate sufletul? Nu face nimic, te poți duce să te întinzi la umbră. Se întoarse către invitații ei și le adresă un zîmbet plin de bunăvoință. Carlo este metis, și căldura îl încearcă din greu. Nu încetez să-l sfătuiesc să se agite mai puțin, dar îi este absolut necesar să se desfășoare. Suspină. Presupun că asta îi stă în fire.

Rosemary își ținea privirea ațintită asupra genunchilor și Brian văzu o tresărire de rău augur animîndu-i umerii, așa încît se grăbi să exclame:

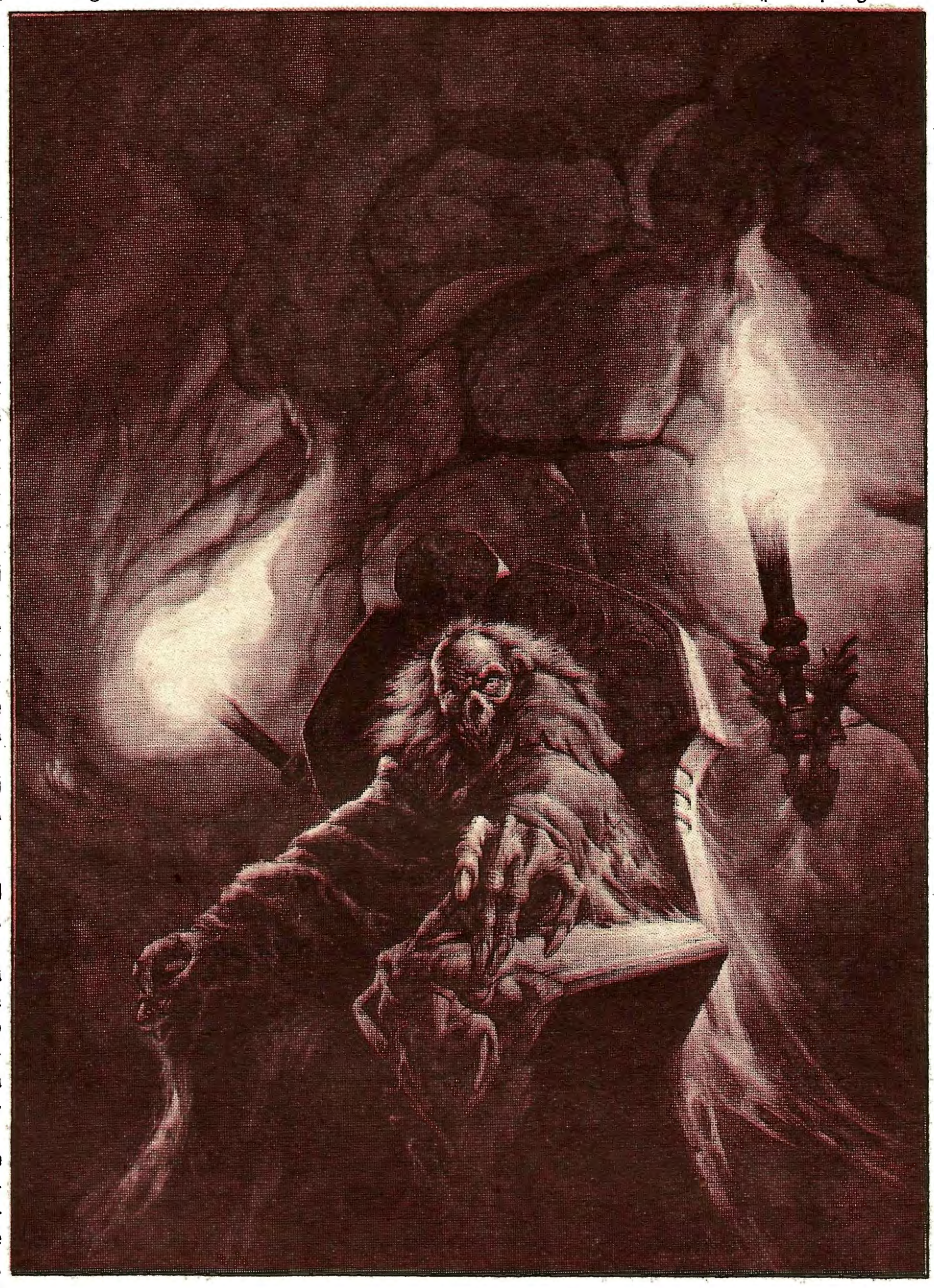

- Și trăiți cu adevărat singură în casa asta mare? Pare imensă.

- Doar într-o mică parte, copilul meu. Rîse cu blîndețe, cu un mic zgomot argintiu. Vedeți ferestrele de la parter care au perdele? Este micul meu domeniu. Restul este închis. Kilometri și kilometri de coridoare goale.

Brian examină din nou casa cu un interes renăscut. La parter șase dintre ferestre păreau în stare mai bună decît celelalte; tocurile fuseseră vopsite în alb într-un trecut relativ apropiat și perdele albe și proaspete dădeau acestei părți de casă aerul că este locuită; dar geamurile păreau cu toate acestea puțin înclinate să reflecte lumina soarelui, motiv pentru care încruntă din sprîncene înainte de a-și ridica privirile către etajele superioare.

Trei rînduri de sticle pline de praf: tot atîția ochi în dosul cărora viața se stinsese de mult, cu excepția poate a șobolanilor și a șoarecilor. Brusc însă, tresări și mîinile i se crispară pe genunchi cu un gest nesigur. La etajul cel mai înalt, îndărătul celei de-a treia ferestre începînd din stînga, un chip apăru brusc și își lipi nasul de geam. Era imposibil să distingi dacă chipul era tînăr sau bătrîn, nici dacă aparținea unui bărbat, unei femei sau unui copil. Nu era decît o apariție ștearsă pe care se desenau doi ochi fără expresie, un nas turtit.

- Doamnă..., începu Brian.

- Mă numesc doamna Brown, spuse bătrîna cu amabilitate.

- Doamnă Brown, este...

- Este un nume comun, continuă doamna Brown. Nu vi se pare? Am impresia că se potrivește cu un foc care trosnește, cu un ceainic care cîntă și prăjiturele pentru ceai.

- Doamnă... doamnă Brown. Fereastra de sus...

- Care fereastră, micuțule? întrebă doamna Brown examinîndu-și cu un aer preocupat interiorul ceainicului. Sînt atîtea ferestre!

- A treia începînd din stînga. Brian arătă cu degetul spre chipul care părea să închidă și să deschidă gura. Acolo sus este cineva, cineva care pare să aibe necazuri.

- Te înșeli, prietene, răspunse doamna Brown, dînd din cap. Acolo sus nu locuiește nimeni. Și fără viață, nu poate exista vreun chip. Logic.

Chipul dispăru. El nu se retrase cu adevărat, ci fu mai curînd șters, ca și cum fereastra s-ar fi brumat brusc pentru a deveni un ochi mort la fel ca și ceilalți, fixat asupra arbuștilor înecați de soare.

- Aș jura că era un chip, insistă Brian, iar doamna Brown zîmbi:

- Umbra unui nor. Este atît de ușor să zărești chipuri acolo unde nu există. O crăpătură în tavan, o pată de umezeală pe un perete, o baltă sub

clar de lună: totul devine chip atunci cînd spiritul este obosit. Mai doriți o ceașcă?

- Nu. Mulțumesc. Brian se ridică și, cu cotul, o invită pe Rosemary să facă la fel. Ea se supuse, nemulțumită. Dacă veți fi atît de amabilă să ne indicați drumul către șoseaua cea mai apropiată, am pleca.

- Dar asta mi-e imposibil, răspunse doamna Brown, cu un aer îngrijorat. Sîntem la kilometri de orice drum, și v-ați rătăci cu totul, bieții mei copii. Trebuie să insist să va petreceți noaptea aici.

- Sînteți cu adevărat foarte amabilă, și sa nu credeți că sîntem lipsiți de recunoștință, spuse Brian, dar nu prea departe de aici trebuie să fie vreun sat.

- Oh, Brian! exclamă Rosemary strîngîndu-l de braț. N-aș mai putea rătăci prin landă încă vreo cîteva ore. Și dacă apune soarele?

- Ți-am mai spus-o, vom fi la noi, la adăpost, cu mult înainte, spuse el pe un ton sec, și doamna Brown se sculă, arătîndu-se astfel a fi de talie mijlocie, umerii încovoiați făcînd-o să pară mai mică decît era în realitate. Ea îl amenință malițioasă cu degetul.

- Cum de puteți fi atît de puțin galant? Nu vedeți că mititica pică de oboseală? O luă pe Rosemary de mînă și începu să o conducă spre casă, continuînd să vorbească cu vocea ei răgușită și precisă. Domnii aceștia mari și tari n-au nici un gînd pentru noi, cele mici, nu-i așa, draga mea?

- Este o brută. Peste umăr, Rosemary se strîmbă spre Brian. Nu ne-am fi rătăcit dacă el n-ar fi vrut să părăsim poteca.

- Este spiritul de aventură, care-i animă pe cei mai buni, o încredință doamna Brown. Trebuie să viziteze locuri stranii și interzise și apoi se întorc plîngînd, atunci cînd se lovesc.

Intrară prin ușile-ferestre deschise, lăsînd în urma lor căldura acelei după-amieze de vară, ca să pătrundă într-o răcoare blîndă și cuprinzătoare care țîșni și îi înfășură ca un cearceaf jilav. Brian se cutremură, dar Rosemary exclamă: „Cît este de drăguț"

Vorbea despre încăpere. Era plină de mobile: scaune, o masă, un bufet, pe care strălucirea noului le părăsise de multă vreme, covorul brocat era ros, la fel și tapetul; era și o vază cu flori uscate, pe șemineu, și pretutindeni, făcînd corp comun cu răcoarea înconjurătoare, plutea un parfum dulce, de abia perceptibil. Era mirosul vîrstei foarte înaintate care se apropie cu timiditate de moarte, cu pași nesiguri. O clipă, Brian avu viziunea unui sicriu deschis, acoperit cu flori ofilite. Apoi, doamna Brown vorbi:

- În spate sînt două cămăruțe drăguțe. O să vă puteți odihni.

Apăru Carlo; stătea lîngă ușa deschisa, ochii săi cenușii întunecați observînd-o pe doamna Brown cum dădea cu gravitate din cap.

- Duceți-vă cu el, dragii mei copii. El se va ocupa de tot ceea ce vă trebuie și apoi, după ce vă veți odihni, vom cina.

Își urmară straniul ghid în lungul unui coridor vopsit într-o culoare lugubră; deschise două uși, fără să scoată un cuvînt, îi făcu semn lui Rosemary să intre prin una din ele apoi, după ce îl fixase pe Brian cu o privire goală, i-o arătă pe cealaltă cu degetul.

- Lucrați de multa vreme pentru doamna Brown? întrebă Brian cu voce puternică, presupunînd că omul era surd. Trebuie că vă simțiți cam singur pe aici.

Carlo nu răspunse, se mulțumi sa-i întoarcă spatele și să plece în lungul coridorului, cu mersul acela ciudat, săltăreț. Rosemary rîse:

- Fii sincer, ai mai văzut vreodata așa ceva?

- Doar într-un film de groază, admise Brian. Spune-mi crezi că este surdo-mut?

- Mi se pare evident, spuse Rosemary ridicînd din umeri. Hai să aruncăm o privire prin camere.

Erau identice. Fiecare conținea un pat cu baldachin, o comodă în stil Tudor și o noptieră. Și aici plutea același miros ușor, dar Rosemary nu părea să-i acorde importanță.

- Crezi că este vreo baie pe aici? întrebă ea așezîndu-se pe patul lui Brian.

Înainte ca el să poata răspunde, silueta slabă a lui Carlo se încadră în pragul ușii, și scoase un sunet gutural, făcîndu-i sa-l urmeze. Îi conduse pînă la capătul coridorului, iar acolo deschise o ușă și le făcu semn să intre în încăperea în care dădea aceasta. Era goală, cu excepția unui hîrdău foarte vechi și a șase găleți de piele aliniate lînga perete.

Ei începură să rîdă, agațîndu-se unul de celălalt, sprijinindu-se resciproc. Tăcutul lor ghid îi observă cu o privire fixă și lipsită de expresie. Brian fu cel dintîi care își recăpătă graiul.

- La o întrebare idioată, spuse el între două sughițuri, un răspuns ridicol.

- Mănînc arareori.

Doamna Brown sorbea cu delicatețe un pahar cu apă minerală și îi observa pe tineri cu un viu interes, în vreme ce fiecare dintre ei mînca o friptură enormă și o porție generoasă de salată proaspătă.

- Cînd veți avea vîrsta mea, continuă ea, focul va avea nevoie de mai puțin carburant. O gură de apă, o îmbucătură din timp în timp, cîteva firimituri.

- Dar trebuie să mîncați, spuse Rosemary privind-o pe bătrînă cu un aer neliniștit. Vreau să spun... este necesar.

- Copilul meu... Doamna Brown îi făcu un semn lui Carlo, care începu să strîngă farfuriile goale. Hrana nu este făcută numai din carne și legume. Pasiunea hrănește sufletul și susține trupul. Pentru antreuri vă recomand iubire, ura pentru masa principală și groaza ca desert.

Rosemary îi aruncă o privire neliniștită lui Brian, apoi bău un pahar mare de apă pentru a-și ascunde nedumerirea. Tînărul se hotărî să aducă conversația la un nivel mai banal.

- Sînt grozv de interesat de casa dumneavostră, doamnă Brown. Pare păcat ca o parte atît de mică să fie folosită.

- N-am spus că nu este folosită, dragul meu, îl corectă cu blîndețe doamna Brown. Am spus că nimeni nu trăia în partea exterioară apartamentelor. Există, sînt sigură că sînteți de acord, o diferență.

Carlo reveni purtînd un platou mare pe care îl așeză pe masă după ce le aruncase tinerilor o privire rece și stearsă.

- Trebuie să-l scuzați pe Carlo, spuse doamna Brown. Este ceva timp de cînd n-am mai primit vizite și are tendința să mănînce din priviri ceea ce nu are dreptul să atingă.

Brian îl dădu un cot lui Rosemary care observa decuparea desertului de pe platou cu o uimire nedisimulată.

- Doamnă Brown, spuneți că restul casei este nefolosit, dar nelocuit. Sînt dezolat, dar...

- Stomacul dumneavoastră este locuit? întrebă doamna Brown, liniștită.

El începu să rîdă, dar nevăzînd nici un zîmbet pe chipul ridat care îi stătea în față, se grăbi să-și reia o expresie serioasă.

- Nu, sigur că nu.

- Dar este folosit? insistă doamna Brown.

El dădu din cap: „Da, desigur, mult!"

- La fel și casa. Ea îi întinse lui Rosemary o farfurie cu trei felii subțiri și tînăra îi mulțumi cu o voce sugrumată. Vedeți, casa nu are nevoie să fie locuită de oameni ca să trăiască în ea, pentru simplul motiv că este, în sine, un organism viu.

Brian de încruntă, primindu-și farfuria cu felii.

- De ce nu ? Bătrîna părea mirată că acel cuvînt îi fusese pus la îndoială. I-ați putea refuza unei case dreptul la viață?

Amîndoi scuturară din cap cu convingere și doamna Brown păru satisfăcută de aparentul lor acord.

- În definitiv, în casele obișnuite, ce sînt coridoarele? O să vă spun: intestine, dacă vreți. Iar cazanul care face să circule apa caldă în tot corpul casei? O inimă... ce altceva? Tot așa, masa aceasta de țevi și de cisterne care stau sus, în pod, ce este altceva dacă nu un creier?

- Trebuie să admitem, încuviință Brian.

- Este însăși evidența, spuse doamna Brown adăugînd încă o bucată în farfuria lui Rosemary. Dar, desigur, vorbeau despre casele obișnuite. Acesta nu este cîtuși de puțin una obișnuită. Este cu adevărat vie.

- Mi-ar plăcea mult să-i întîlnesc constructorul, spuse Brian pe un ton caustic. Trebuie că era un tip remarcabil.

- Un constructor! exclamă domna Brown rîzînd. Cînd am pomenit eu de un constructor? Dragul meu tînăr, casa aceasta nu a fost construită. Ea a crescut.

- Este complet nebună, afirmă Rosemary cu multă convingere, șezînd pe patul lui Brian.

- Este adevărat, spuse Brian dînd din cap, dar ideea este destul de fascinantă.

- Oh, încetează. Cum poate o casă să crească? Și plecînd de la ce? De la o cărămidă?

- Stai o clipă. Într-un anume fel o casă crește, da, ea este concepută de un arhitect și născută de un constructor.

- Asta-i foarte frumos, gemu Rosemary, dar bătrîna vroia să spună că baraca asta afurisită a crescut ca un arbore. Sincer, asta-mi face pielea de găină. Știi ce? Cred că își rîde de noi. Vreau să spun, toată povestea asta cu tăiatul desertului în felii subțiri.

- O casă reprezintă extensia personalității

unui om..., gîndea Brian cu voce tare. La începutul vieţii ei ar fi nevinovată, ca un nou născut, dar după ce a fost locuită cîtăva vreme... Făcu o pauză. Atunci casa capătă o atmosferă... ar putea fi chiar bîntuită.

- Oh, taci. Rosemary se cutremură. Trebuie să-mi petrec noaptea aici. Oricum, ţi-o repet, bătrîna susţine că locuinţa a crescut.

- Dar asta respectă un fel de logică a nebuniei. Rîse batjocoritor în faţa fricii tinerei femei, pe care o bănuia simulată. Trebuie să inversăm procesul: prima a apărut atmosfera, după aceea casa.

- Eu mă culc. Ea se ridică şi se îndreptă nonşalantă spre uşă.

- Dacă la noapte mă auzi strigînd, să vii în fugă.

- De ce să te mai oboseşti să pleci? întrebă Brian, maliţios. Dacă rămîi aici, nu va trebui să alerg.

- Ha, ha. Foarte nostim. Nu în morga asta. Zîmbi din prag. Aş avea impresia că tot felul de monştri mă privesc din tavan.

În patul său cu baldachin, Brian asculta casa pregătindu-se de culcare. Lemnăria se contracta, în vreme ce temperatura scădea; parchetul trosnea, tocurile ferestrelor emiteau scîrţîieli uşoare, undeva se închidea o uşă. Somnul începu să-i amorţească simţurile şi în curînd nu mai fu conştient decît pe jumătate de ceea ce era în jur; era pe cale să se cufunde în uitare. Brusc, ca şi cum ar fi explodat o bombă, fu adus cu brutalitate la realitate. Un geamăt lung şi neîntrerupt spărsese liniştea şi venea din toate direcţiile. Se ridică şi privi în jur. În lumina lunii care se filtra prin perdelele de dantelă, încăperea părea goală. Brusc, geamătul reîncepu. Sări din pat, aprinse lumînarea şi aruncă o privire rătăcită în jur. Zgomotul era pretutindeni, în pereţii acoperiţi de hîrtie roz, învechită, în plafonul crăpat, în covorul ros. Îşi acoperi urechile cu mîinile-i tremurătoare, dar geamătul morbid continua, cuprinzînd chiar propria-i fiinţă, pînă ce întreg universul părea să urle de groază. Apoi, la fel de brusc precum începuse, încetă. O tăcere apăsătoare şi supranaturală se abătu asupra casei asemenea unei imense pături. Brian se îmbrăcă în grabă.

- Ajunge. Vorbea cu glas tare. Plecăm, şi încă repede.

Un alt sunet luă naştere. Începu foarte departe. Zgomote de paşi înceţi şi şovăitori, asociaţi unui scîrţîit de parchet, de picioare desculţe care părăseau solul şi se aşezau din nou cu dificultate, totul amestecat cu o lentă tîrşîire de picioare evocînd, pe umerii persoanei care se deplasa astfel, oboseala mai multor secole. De data aceasta nu exista nici o îndoială asupra originii zgomotului. Venea de la etajul superior. Paşii înăbuşiţi trecură pe deasupra plafonului, apoi casa gemu din nou, dar acum era vorba de expresia unui extaz, un strigăt înfundat de satisfacţie. Brian deschise uşa camerei şi se strecură pe coridor. Geamătul şi zgomotul paşilor nesiguri se amestecară pentru a forma o serenadă de coşmar, o simfonie de groază. Apoi, din nou, toate zgomotele încetară iar liniştea fu asemenea unei mine gata să explodeze în orice moment. Observă că aştepta întoarcerea zgomotului şi a paşilor neîndemînatici de deasupra capului său - sau poate altceva, ceva care să sfideze imaginaţia.

Bătu încetişor la uşa lui Rosemary, apoi apăsă clanţa şi intră, ţinîndu-şi lumînarea sus şi strigînd-o pe tînără pe nume.

- Rosemary, trezeşte-te. Rosemary, vino, plecăm de aici. Flacăra tremurătoare a lumînării arunca umbre mari pe ziduri şi pe

tavan; ea decupa tunele de lumină în întuneric şi, în sfîrşit, ochii săi găsiră patul. Era gol. Cearceaful şi cuverturile erau răsucite, iar o pernă era pe jos.

- Rosemary!

Îi şopti numele şi casa izbucni în rîs. Un rîs grav, dur, un gîlgîit care îl făcu să părăsească camera în fugă şi să străbată coridorul în viteză, pătrunzînd în sufragerie. O străveche lampă cu ulei trona pe masă, luminînd încăperea cu o slabă lucire portocalie şi pe doamna Brown care era aşezată într-un fotoliu, şi cîrpea liniştită o şosetă. Cînd intră Brian, ea îşi ridică privirea şi zîmbi ca o mamă al cărei copilaş şi-a părăsit patul căldut într-o noapte de iarnă.

- Ar trebui să pui jos lumînarea aceea, copilul meu, spuse ea, altfel vei face numai ceară pe covor.

- Rosemary! urlă el. Unde este?

- N-aveţi absolut nici un motiv să urlaţi. În ciuda vîrstei mele înaintate, nu sînt surdă. Rupse firul de lînă, apoi răsuci şoseta şi îşi examină lucrul cu o anumită mîndrie. Îşi ridică privirile cu un zîmbet maliţios. Este mai bine. Carlo îşi supune şosetele unor grele încercări. Este forţat, bineînţeles. Are picioare dure.

- Unde este? Brian îşi puse jos lumînarea şi se apropie de bătrînă, care acum îşi închidea coşul de lucru. Nu este în camera ei, şi sînt urme de luptă. Ce-aţi făcut cu ea?

Doamna Brown dădu din cap cu tristeţe.

- Întrebări şi iar întrebări. Ce foame de cunoaştere au tinerii! Credeţi să aflaţi adevărul, dar dacă v-aş îndeplini dorinţa aţi fi atît de descumpănit! Ignoranţa este un dar oferit cu generozitate de zei, şi prea adesea este disprețuit de muritorii prost sfătuiţi. Unori chiar şi eu aş dori să ştiu mai puţine, dar... Suspinul ei exprima o tristă resemnare. Timpul le relevă pe toate celor care trăiesc suficient de mult. Ar trebui să vă întoarceţi şi să vă culcaţi, copilul meu. Tinerii au nevoie de somn.

Brian făcu cîţiva paşi spre ea, apoi vorbi cu o voce controlată cu grijă:

- O să vă întreb pentru ultima oară, doamnă Brown, sau care v-o fi numele: ce-aţi făcut cu Rosemary?

Ea îşi ridică privirea şi dădu din cap cu un aer de reproş dezolat:

- Ameninţări! Ce nebunie. O vrabie n-ar trebui niciodată să ameninţe un vultur. Este o asemenea pierdere de vreme!

Doamna Brown îşi aşeză pe jos coşul de lucru, cu delicateţe, apoi strigă pe un ton sec şi cu o voce ciudat de fermă: Carlo!

În spatele lui Brian se înălţă un mîrîit grav şi profund. Un sunet atît de ameninţător ar fi putut răzbate din gîtlejul unui cîine a cărui stăpînă ar fi fost ameninţată, sau a unei lupoaice apărîndu-şi micuţii; dar cînd tînărul se întoarse cu repeziciune, îl văzu pe Carlo, la cîţiva paşi de el. Bărbatul stătea cu capul înclinat într-o parte, iar dinţii lui lungi şi galbeni rînjiră chiar atunci cînd mîrîi din nou. Stătea într-o poziţie grotească, uşor aplecat înainte, ca pentru a sări, iar degetele îi erau recurbate aşa încît unghiile lor lungi şi ascuţite le făceau să semene cu ghearele; obrajii i se scofîlciseră, iar părul negru îi pleca spre spate peste craniul îngust, asemenea unei lucioase coame de abanos.

- M-aţi crede oare? întrebă doamna Brown, iar vocea ei era mai puţin răguşită, mult mai tînără. N-am decît să vă spun un cuvînt şi jugulara v-ar servi drept guler.

- Sînteţi nebună. Brian se retrase încet, iar Carlo înaintă, păstrînd constantă distanţa dintre ei. Sînteţi nebuni, amîndoi.

- Vreţi să spuneţi, zise doamna Brown alăturîndu-i-se lui Carlo, că nu sîntem normali conform cu normele dumitale. Asta este adevărat. Judecata nu este decît o formă de nebunie favorizată de

majoritate. Dar cred că a sosit momentul să întîlniţi adevărul, deoarece sînteţi atît de nerăbdător să faceţi cunoştinţă cu el.

- Vreau doar să o găsesc pe Rosemary şi să plec de aici, răspunse Brian.

- Să vă regăsiţi micuţa prietenă? Să plecaţi de aici? Ah..., Doamna Brown părea gînditoare. Asta-i o altă poveste. Dar, haideţi, aveţi multe de văzut şi, dacă se poate, fără eroisme. Carlo se află la punctul critic. În perioda cu lună plină are tendinţa de a fi cam susceptibil.

Lumina difuză în cercuri crescînde pe măsură ce ea prelungi fitilul, relevînd ziduri îmbrăcate în lemn de stejar şi un tavan căptuşit cu pînze de păianjen. Încăperea era goală, cu excepţia unui portret atîrnat deasupra unui şemineu de marmură plin de praf. Privirea lui Brian fu atrasă spre acesta precum un ac de magnet. Fundalul era de un negru de tăciune; iar chipul de o paloare cadaverică; ochii mari şi negri străluceau de o ură intensă faţă de orice lucru viu, iar gura cu buze subţiri era ermetic închisă dar portretul fusese pictat cu o asemenea artă încît Brian avu impresia că ele urmau să se deschidă din clipă în clipă.

- Răposatul meu soţ, declară doamna Brown, consuma sînge.

Fraza aceasta nu cerea nici un fel de comentariu, iar Brian nici nu făcu vreunul.

- Trebuie să fie mai mult de cinci sute de ani de cînd au sosit cei din sat, continuă doamna Brown. Preoţi care psalmodiau, ca nişte corbi negri, ţărani care mieunau şi se înghesuiau unii în alţii ca nişte miei speriaţi. Îmi amintesc că era noapte; linţolii de ceaţă învăluiau landa şi se răsuceau în jurul crucilor lor de trei ori blestemate, ca şi cum sperau să ne apere de ameninţarea lor.

Ea trecu şi Brian observă că părea cu mult mai tînără. Chipul îşi recăpăta formele, umerii nu-i mai erau încovoiaţi.

- Ei nu mă considerau prea importantă, continuă doamna Brown. Aşa că am fost legată doar de un arbore şi biciuită, furnizînd un divertisment turmei de animale omeneşti cărora nimic nu le plăcea mai mult decît să vadă o femeie zbătîndu-se sub bici. Dar el... au săpat un şanţ, l-au lungit înăuntru, legat cu funii pecetluite cu semnul blestemat. Apoi i-au străpuns inima cu un ţăruş... inconştienţii!

Îl privi pe Brian strîngînd din pumni.

- L-au lăsat ca mort. Mort! Creierul său încă trăia. Sîngele nu era decît simbolic, esenţa vitală era cea de care avea nevoie - la fel şi astăzi; forţa care împinge sufletul spre stele, instrumentul care poate dăltui frumuseţea pornind de la cea mai neagră depravare.

Se duse către tablou şi mîngîie chipul livid şi crud cu mîinile ei acum lungi şi fine.

- Îngropîndu-i trupul frumos, au plantat o sămînţă, şi din aceasta a crescut casa. O proiecţie a propriei sale fiinţe.

- Nu vă cred. Brian clătina din cap. Nu vreau... Nu pot să cred.

- Ah, nu? Ea rîse, iar Carlo urlă. Atingeţi

atunci pereţii. Sînt călduţi, carne din carnea lui. Umezi. Atunci cînd este excitat, fluidele vitale se preling pe ei. Priviţi. Arătă cu degetul spre o uşă mare, dublă, încastrată în unul din pereţi. Priviţi, este gura. Cînd îi deschid buzele, apare hrana. O hrană suculentă, vie, şi noi toţi profităm de pe urma ei. Eu, Carlo, care se trage din străvechiul popor - pe lună plină îl las să mai vagabondeze prin landă - şi bineînţeles, El, Casa. Are nevoie de toată esenţa vieţii. După ce mănîncă doarme, şi nu mai geme. Nu-mi place să-l aud gemînd.

- Unde este Rosemary? întrebă din nou Brian, dar deja cunoştea răspunsul.

- A trecut de partea cealaltă acum o oră. Domna Brown rîse încetişor iar Carlo gemu. Acum, dacă vreţi cu adevărat să o găsiţi, nu există prea multe modalităţi la alegere. Trebuie să o urmaţi de-a lungul intestinelor, să coborîţi în măruntaiele imense, să rătăciţi şi să strigaţi, să mergeţi şi să vă împleticiţi, pînă cînd voinţa vă va fi strivită iar el va putea să-şi ia ceea ce îi trebuie.

- Vreţi să trec de uşile acestea? întrebă Brian, şi o lucire de speranţă îi apăru în suflet. Şi să parcurg coridoarele unei case goale? Cînd o voi regăsi pe Rosemary, vom scăpa.

Femeia zîmbi, făcîndu-i un semn lui Carlo.

- Deschide buzele, Carlo.

Bărbatul, dacă fiinţa care înainta cu un mers tîrîit era cu adevărat un bărbat, se supuse în tăcere; uşile mari pivotară către interior şi Brian văzu un coridor tenebros, cu ziduri verzui. O duhoare dulceagă, călduţă, scîrboasă, îl făcu să se dea înapoi.

- Ea vă aşteptă spuse cu blîndeţe doamna Brown, şi trebuie să-i fie foarte frică, pierdută în labirintul acesta; nu este chiar singură, dar mă îndoiesc că apreciază compania pe care o găseşte acolo. Cei mai mulţi dintre ei trebuie că sînt digeraţi de multă vreme.

Carlo aştepta, cu mîna pe clanţa uneia dintre uşi; ochii săi erau ai unui lup flămînd care îşi vede prada pe punctul de fi devorată de un leu. Brian, fără să arunce o privire în urmă, trecu pragul, iar uşile se închiseră cu zgomot în spatele său.

Nu existau scări. Coridoarele se înclinau cînd în jos, cînd în sus, formînd unele porţiuni aproape plane, dar niciodată drepte pe distanţă lungă. Se răsuceau, se încrucişau cu alte coridoare, se bifurcau brusc, lăsîndu-i oaspetelui rătăcit putinţa de a alege între trei deschizături, uneori mai multe; cîteodată se terminau în fundături, obligîndu-l să se întoarcă. Lumina provenea dinspre pereţi şi din plafoanele care luceau cu o radiaţie verzuie supranaturală, emiţînd în unele momente pulsaţii: părea să provină de la o formă oarecare de descompunere. Brian păşea, clătinîndu-se şi strigînd-o pe Rosemary, iar ecoul îl îngîna, precedîndu-l de departe pentru a deveni o voce îndepărtată care îl striga la rîndul ei prin bulevardele timpului. La un moment dat îşi pierdu echilibrul şi se lovi de perete. Imediat, suprafaţa umedă şi verzuie se contractă sub greutatea lui şi emise un zgomot obscen de ventuză atunci cînd se eliberă. O bucată din mîneca cămăşii lui rămase lipită de perete, iar braţul purta o urmă roşie.

După ce umblase circa o jumătate de oră, ajunse în coridorul cu ferestre. Nu putea fi descris altfel, căci unul dintre pereţi avea un şir de ferestre spaţiate între ele la mai puţin de doi metri, şi lăsă să-i scape un strigăt de bucurie, convins că de aici va putea fugi

împreună cu Rosemary. De abia atunci văzu... lucrurile acelea. În fața fiecărei ferestre stătea o formă, uneori două, hidos de slabe, siluete de sperietori care pipăiau geamurile cu degetele lor încovoiate ca niște gheare, scoțînd gemete slabe, ca de animale.

Brian se apropie de prima fereastră și aruncă o privire rapidă prin geamul murdar. Era la etajul al doilea, dacă se putea spune așa, și văzu peluza, mai departe landa, amîndouă scăldate într-o magnifică lumină lunară. În vreme ce contempla acest spectacol, un cîine imens traversă peluza din cîteva salturi. Trecu peste zid dintr-o săritură, apoi fugi spre landă ca o săgeată. Ceva atinse brațul lui Brian și, din reflex, se întorse ca să se pomenească în fața uneia dintre creaturile care părăsiseră fereastra următoare ca să se apropie fără zgomot. Văzu de aproape chipul scheletic acoperit cu o piele cafenie și ridată, și cu ochii de un albastru vid care îl priveau cu o rugăminte mută și dureroasă. Presupuse că omul a fost un vagabond, sau poate un țigan, căci purta resturile unei cămăși roșii și a unui pantalon de catifea cafenie. Mîinile cu unghii lungi trăgeau încet de brațul lui și gura se deschise, arătînd niște gingii lipsite de dinți, și lăsînd să treacă o șoaptă răgușită:

- Piele bătrînă zis să intri.

- De cît timp sînteți aici? întrebă Brian, stingherit la vederea altor pachete de zdrențe care își părăseau posturile de observație la ferestre pentru a se apropia tîrîndu-și neîndemînatice picioarele goale. Șoapta reîncepu:

- Piele bătrînă zis intri.

- Ați văzut o femeie tînără? urlă Brian. A văzut vreunul dintre voi o tînără fată?

Bărbatul încercă să-i prindă brațul, dar în carcasa dărăpănată nu mai rămăsese nici un pic de forță și nu putea să repete veșnica frază:

- Piele bătrînă zis intri.

Se adunaseră cu toții în jurul lui. Trei dintre aceste creaturi aveau un vag aspect feminin, cu toate că părul le căzuse, iar una dintre ele nu înceta să mormăie: „Drăguț băiat!", încercînd în zadar să-l muște de gît.

- Spargeți ferestrele! strigă Brian, respingîndu-i cît putea de blînd. Ascultați, spargeți ferestrele, atunci aș putea coborî să caut ajutor.

- Piele bătrînă zis intri. Bătrînul nu putea decît să repete mereu și mereu cele patru cuvinte sinistre, iar o formă oribil de uscată, nu mai înaltă decît un copil, nu înceta să bîiguie: "Carne!" încercînd să-i muște lui Brian mîna dreaptă. O groază rațională îl împinse să lovească creatura în figură, iar aceasta se strivi de perete. Imediat, suprafața verde se curbă și un suspin adînc scutură întreaga casă: turma străvezie se îndepărtă clătinîndu-se în lungul coridorului, scînteia de inteligență care le mai rămăsese avertizîndu-i fără îndoială că zgomotul acesta era de temut. Mica creatură rămase lipită de perete ca o muscă pe hîrtia lipicioasă, scuturată în ritmul pulsațiilor luminii verzui.

Brian își scoase unul din pantofi și, cu toată puterea, lovi tocul acestuia de fereastra cea mai apropiată. La fel de bine ar fi putut lovi o lespede de piatră: după cîteva încercări infructuoase, sfîrșise prin a renunța, pentru a-și continua căutarea. După o oră de mers penibil de-a lungul coridoarelor verzui, nu avea nici o idee despre distanța pe care o străbătuse, și nici măcar nu știa dacă nu cumva nu era pe cale să se învîrtească în cerc, la nesfîrșit. Își dădu seama că își tîra picioarele, cu un mers nesigur, asemănător aceluia care îl alarmase într-atît în camera sa, cu secole în urmă.

Coridoarele nu erau niciodată tăcute, căci se auzeau mereu strigăte, adesea îndepărtate, și o stranie bătaie care începea atunci cînd lumina verde începea să pulseze; dar aceste zgomote surde nu furâ decît asemenea unei șoapte atunci cînd răsună strigătul. Era un țipăt de disperare, o chemare de ajutor, o rugă născută din spaimă, iar Brian știu imediat cine urlase. Strigă numele lui Rosemary și începu să alerge, în același timp îngrozit de ideea că nu o va putea găsi și speriat de gîndul la ceea ce risca să descopere. Dacă ea n-ar fi început să strige, cu siguranță că ar fi greșit drumul, dar atunci cînd al doilea strigăt umplu aerul, el se îndreptă spre sursa lui și ajunse într-un fel de sală circulară. Ei se agățaseră de ea ca niște lipitori de un cal care se înecă. Mîinile lor de schelete îi sfîșiau rochia, gurile lor știrbe îi pătau carnea și scoteau strigăte ascuțite de porci înfometați. El îi îndepărtă, iar trupurile lor lipsite de suflet fură proiectate de pereții vibranți; troznirâ oase, ca niște vreascuri înghețate, și gemete disperate se înălțară într-un cor diavolesc.

O luă pe Rosemary în brațe, iar ea se strînse în el ca și cum ar fi fost însăși viața, încleștîndu-i umerii într-o strînsoare îngrozită și plîngînd ca un copil rătăcit. Ea murmura încet cuvinte neinteligibile, încercînd să-l îmbărbătezе, și totodată și pe ea, apoi urlă cînd haita reîncepu să-i asedieze.

- Nu vezi că astea nu sînt reale? Este proiecția unui creier bolnav. Un coșmar lipsit de sens, din care încercăm să găsim o ieșire.

Era puțin probabil ca ei să fi auzit, și încă și mai puțin probabil să fi înțeles ceea ce le spunea el, iar cei care încă se mai puteau mișca se apropiau pe furiș ca niște șobolani a căror foame este mai mare decît frica.

- Poți umbla? o întrebă el pe Rosemary, iar tînăra dădu afirmativ din cap. Bun, atunci va trebui să încercăm să coborîm. Apartamentul femeii este la parter și singura noastră speranță este de a sparge aceste uși și să scăpăm pe peluză.

- Este imposibil. Rosemary i se agăță de braț în vreme ce lăsau creaturile în urmă. Locul acesta este un labirint. Vom rătăci prin coridoarele acestea și ne vom învîrti în cerc pînă la epuizare.

- Ridicol, răspunse el sec. Casa nu poate fi atît de mare, și sîntem tineri și puternici. Atîta vreme cît vom coborî, pînă la urmă vom găsi ușile.

Era mai ușor de spus decît de făcut. Multe coridoare erau în pantă, dar după aceea urcau; deodată ajunseră într-un coridor mărginit de ferestre și văzură că erau în spatele casei, dar la primul etaj.

- Ah, nu mai avem decît un etaj și ajungem.

Brian o îmbrățișă pe Rosemary.

- Dar sîntem în cealaltă parte a casei, se plînse Rosemary, și chiar dacă găsim ușile, cum vei face ca să le dobori?

- Doar cîte o problemă, pe rînd. Mai întîi să le găsim; și apoi, poate, te voi folosi ca berbec.

Trebui o oră pentru a găsi panta următoare, și aceasta doar după ce se întoarseră din drum de mai multe ori; dar în cele din urmă putură coborî, iar Rosemary se cutremură:

- Este mai frig.

- Da, și duhoarea asta blestemată devine mai puternică. Dar nu face nimic, în curînd ajungem.

Coborîră constant încă vreo cinci minute, apoi Rosemary începu să plîngă.

- Brian, nu voi mai rezista multă vreme. Cu siguranță că am trecut de parter de secole, nu crezi? Există ceva îngrozitor aici. O simt.

- Nu poate fi mai îngrozitor decît ceea ce este sus, răspunse el întunecat. Trebuie să continuăm. Nu se pune problema să urcăm, doar dacă nu vrei să devii o zombi.

- Zombi! exclamă ea cu o voce lipsită de expresie.

- Dar ce crezi că erau creaturile acelea de sus? Sînt moarte de multă vreme și continuă să se miște deoarece casa le conferă un fel de viață. Doamna Brown și Carlo par mai bine îngrijiți, dar sînt morți de secole.

- Nu pot crede una ca asta. Rosemary se cutremură. Cum poate exista un loc ca acesta în secolul XX?

- Nu există. Îmi închipui că am dat peste casa asta la timp sau, mai potrivit pentru cazul nostru, într-un moment nepotrivit. Presupun că am putea numi asta o capcană temporală.

- Nu pricep despre ce vorbești, spuse Rosemary, apoi adăugă: De altfel, arareori pricep.

Panta devenea mai abruptă, cobora în spirală, și începură să aibe dificultăți în a sta în picioare. Apoi solul se egaliză și, după cîțiva metri, se întrerupse.

- Pămînt. Brian pipăi peretele din fața lui. Buna și străvechea țărînă.

- Pămînt, repetă Rosemary. Și ce-i cu asta?

Brian își ridică privirile spre tavan, și apoi vorbi cu o voce colorată cu grijă:

- Pînă acum am pășit pe un sol și printre niște pereți făcuți din ceva foarte necurat. De acord? Acum sîntem în fața unui zid construit sau bătucit cu lopata - puțin îmi pasă - din pămînt, pur și simplu. Ai înțeles?

- Da, încuviință Rosemary. Am ajuns deci la fundațiile casei. Dar credeam că noi căutăm ușile.

Brian o cuprinse de umeri:

- Repetă asta, vrei?

- Ce să repet? Hei, mă doare!

El o scutură încetișor: „Prima frază".

Ea se gîndi o clipă:

- Am ajuns deci la fundațiile casei; ce-i așa de important în asta?

El o lăsă să se apropie de zid, a cărui suprafață o examină vreme de cîteva clipe, apoi se întoarse la ea și, luînd-o de bărbie, îi ridică chipul și își cufundă

privirea în a ei.

- Vei încerca să fii foarte, foarte curajoasă?

Frica o năpădi din nou, şi ea tremură:

- De ce?

- Pentru că voi doborî zidul acesta. Vorbea rar. Iar de partea cealaltă riscăm să dăm peste ceva cu adevărat foarte urît.

Ea rămase nemişcată, privindu-l drept în ochi.

- Nu există altă cale? şopti ea.

El dădu din cap:

- Nici una. Absolut nici una.

Urmă un minut de linişte profundă, pe care, în cele din urmă, Rosemary o întrerupse:

- Ce vei folosi în loc de lopată?

El izbucni în rîs şi se întoarse spre zidul pe care-l izbi cu pumnul:

- Aş putea spune că obiecţiunea ta are greutate, dar nu. Să facem un inventar. Ce anume avem, care poate servi drept lopată şi tîrnăcop? Mîinile, desigur. Se scotoci în buzunar şi scoase o legătură de chei şi un briceag. Astea ar putea zgîria pămîntul, iar apoi l-aş putea curăţa cu mîinile.

Îşi afundă cuţitul în pămîntul umed şi moale, şi trasă schiţa grosolană a unei uşi, după care începu să-i sape marginile, smulgînd mici bulgări de pămînt, ca pe nişte bucăţele de carne tocată. Apoi Brian îşi scoase pantofii şi se folosi de tocuri pentru a săpa o gaură neregulată.

- Dacă reuşesc să străpung zidul, explică el, ar trebui să fie uşor să distrug întreg edificiul.

Săpă în continuare încă cinci minute, apoi apăru o lumină slabă şi, după un ultim efort, putu privi printr-o deschizătură de circa douăzeci de centrimetri în diametru.

- Ce vezi? întrebă Rosemary, pe un ton care sugera lipsa ei de grabă în a afla.

- S-ar zice că este un fel de grotă mare, iluminată de lumina aceea verde, ca pe coridoare. Ici-colo văd stînci, dar nimic altceva. Ei bine, vom vedea.

Îşi vîrî mîna dreaptă în deschizătură agăţă interiorul zidului şi trase. O bucată mare se desprinse şi el începu să lucreze cu două mîini, trăgînd, zgîriind; întreg zidul se prăbuşi. Îşi şterse mîinile pe pantalonul deja pătat, apoi se înălţă din nou.

- Iar acum, spuse el, clipa de adevăr.

Se pomeni într-o peşteră aproximativ circulară; avea poate şase metri în diametru şi tot atîta în înălţime. Bucăţi de rocă desprinse semănau solul, dar nu exista nici un semn de viaţă - sau de moarte - şi Brian scose un lung suspin de uşurare.

- Nu ştiu ce mă aşteptam să găsesc, dar mulţumesc cerului că nu văd nimic. Acum trebuie să căutăm o ieşire. Voi examina pereţii, iar tu solul. Nu se ştie niciodată, s-ar putea să fie vreun tunel care să coboare şi mai jos.

Îşi întoarse privirea către pereţii neregulaţi, lăsînd-o pe Rosemary să rătăcească amărîtă printre stîncile mari care formau un fel de barieră în jurul centrului peşterii. Privi în sus şi zări, la vreo şase metri de sol, o gaură destul de mare. Hotărînd că ar fi interesant să o studieze, el începu să escaladeze zidul şi observă că treaba aceasta era mai uşoară decît părea, căci rocile ofereau excelente puncte de sprijin. În cîteva minute, obiectivul său fu atins. Gaura era de fapt o mică grotă de aproximativ doi metri şi zece înălţime şi un metru cincizeci lăţime, dar nu exista nici o ieşire.

Se pregătea să coboare pentru a-şi continua cercetările cînd Rosemary începu

să ţipe. Niciodată pînă atunci nu-şi dăduse seama cît de tare poate un gîtlej omenesc să-şi exprime teama. Urletele se succedau şi dădeau naştere unor ecouri, pînă cînd avu impresia că o armată de vrăjitoare anunţa un milion de morţi. Privi în jos şi o zări pe tînără, în interiorul barierei de stînci, cu privirea aţintită asupra cuiva aflat sub ea, ceva ce el nu putea vedea; ochii ei, holbaţi, păreau încremeniţi într-o expresie de groază îngheţată şi indescriptibilă.

Brian se precipită spre baza zidului şi alergă pînă la ea; cînd îi puse mîinile pe umeri ea tresări ca şi cum ar fi fost arsă cu fierul roşu, apoi ultimul ţipăt i se opri şi alunecă pe sol fără zgomot.

La cîţiva paşi de acolo se afla o fisură îngustă, o gaură puţin adîncă, şi avu îngrozitoarea dorinţă de a nu privi în ea; dar ştia că trebuia să o facă, chiar dacă numai printr-o stranie, irezistibilă curiozitate. O trase pe Rosemary înapoi şi o lăsă sprijinită de un perete, apoi se întoarse către deschizătură, foarte încet, pe vîrfuri. În cele din urmă ajunse la marginea infernului. Privi în jos.

Groaza i se răspîndi în trup în valuri reci; ea îi lăsă în pîntec un bloc de gheaţă, şi dacă ar fi avut puterea necesară, ar fi vomat. Trebui să-şi ţină privirea aţintită în jos, concentrîndu-şi toate simţurile şi încercînd să creadă.

Capul avea o oarecare asemănare cu portretul din anticameră; era de o paloare cadaverică şi umflat ca de un exces de hrană, vreme foarte îndelungată. Părul era lung de cel puţin doi metri şi era întins peste pietre ca un linţoliu monstruos. Dar trunchiul şi braţele luau naştere din sol. Umerii şi o parte din antebraţe erau din carne, dar pielea albă căpăta mai încolo o nuanţă cenuşie pentru ca în cele din urmă să se topească în stîncă. Cel mai îngrozitor lucru era că o mulţime de excrescenţe tubulare groase şi verzui luau naştere chiar la baza gîtului, sub braţ şi, după toate aparenţele, din tot spatele. Rădăcinile acestea obscene se întindeau în toate direcţiile apoi dispăreau în pămîntul întunecat, contorsionate şi animate de pulsaţii, purtînd fluidul vital care circula în toată casa.

Ochii erau închişi, dar chipul mişca. Buzele subţiri zîmbeau, formînd riduri mobile care drapau grăsimea flască. Brian se îndepărtă de gaură - de mormînt - şi îl cuprinse o stare violentă de vomă.

Cînd se întoarse lîngă Rosemary se simţi bătrîn şi vlăguit. Ea îşi revenea, şi el o mîngîie pe păr.

- Poţi vorbi? întrebă el

Ea răspunse printr-un sughiţ înnăbuşit.

- Lucrul... acela...

- Da, ştiu. Acum, ascultă. O să te duc acolo sus, spuse el arătîndu-i grota de deasupra zidului opus. Acolo vei fi la adăpost, în vreme ce eu voi face ceea ce trebuie făcut.

- Nu înţeleg, spuse ea dînd din cap. Ce trebui să faci?

- Doamna Brown mi-a spus că soţul ei era un băutor de sînge. Cu alte cuvinte, un vampir, şi că sînt cîteva secole de cînd oamenii din împrejurimi au făcut lucrurile tradiţionale şi i-au înfipt un ţăruş în inimă. Ea a spus însă şi altceva. Nu corpul era cel pe care trebuiau să-l distrugă, ci creierul. Nu-ţi dai seama? Casa aceasta, întregul edificiu, este un coşmar produs de o inteligenţă monstruoasă...

- Aş vrea să cred orice, spuse Rosemary ridicîndu-se. Dar scoate-mă de aici. Prefer

să merg pe coridoare decît să mai stau un singur minut cu acest...

- Nu. El dădu din cap. Trebuie să distrug creierul. Singura problemă este că atunci cînd o voi face ... Privi în jur, caverna, apoi intrarea coridorului cu pereţii verzui... Orice se poate întîmpla.

- Dar tu? întrebă ea.

- De îndată ce voi termina, vin şi eu.

Ar fi putut adăuga „dacă pot", dar în loc de aceasta o conduse pe Rosemary către zid şi o ajută să urce în grotă.

- Acum, îi ordonă el, rămîi înăuntru şi, în nici un caz nu ieşi. De acord?

- Doamne, sînt împietrită, răspunse ea.

- Nu o mai spune nimănui, zise el dînd din cap cu un umor forţat, dar la fel şi eu.

Se întoarse către groapă ca un suflet eliberat în infern. În vreme ce se apropia, teroarea creştea pînă cînd fu nevoit să facă un efort disperat pentru a ridica un picior şi a-l aşeza în faţa celuilalt. Doar gîndul la Rosemary, aflată sus, în grotă, întreţinea în el o scînteie de curaj. În cele din urmă privirea i se opri din nou pe oribila monstruozitate; aceasta scoase un mormăit care se repercuta cu viteză în jurul peşterii şi către casa de deasupra. Chipul se strîmba şi se convulsiona, în vreme ce tuburile verzi se contorsionau ca un cuib de viermi graşi. Brian alese o piatră ceva mai mare decît capul umflat şi, ţinînd-o cu amîndouă mîinile, se pregăti să o arunce. Îşi încordase muşchii şi se răsucea uşor într-o parte, cînd pleoapele se deschiseră, se pomeni atunci în faţa a două lacuri negre de ură.

Şocul fu atît de intens încît mîinile i se descleştaseră, lasînd să scape piatra care se prabuşi pe sol undeva în spatele lui. Gura se deschise şi un murmur vibrant se răspîndi prin casă:

- Elisabeth... Carlo...

Cuvintele se înşirau încet, aproape ca o serie de suspine inteligibile, dar care veneau de pretutindeni, din ziduri, din sol, din tavanul foarte înalt, niciodată din buzele în mişcare.

- Vei... distruge... ceea... ce... nu... înţelegi?

Brian apucă din nou piatra, pe pipăite, dar se opri şi vocea continuă:

- Trebuie... să... continui... să... exist... Trebuie... să... cresc... să... umplu... universul... să capăt... forţe...

Dinspre intrarea coridorului se auzi zgomotul unui galop, apoi o voce de femeie:

- Petros, soarbe-i esenţa... forţează-l prin voinţa ta să moară de viu.

În ochii îngrozitori exista un început de frică. Murmurul se răspîndi din nou prin casă:

- Este... un... necredincios... Este... tinereţea... unei... noi... epoci... De... ce l-ai lăsat... să... intre?

Cîinele uriaş sări pe grămada de pămînt şi dădu buzna în grotă; era negru ca noaptea, ca o umbră solidă dezlipită de pe un zid, şi făcu mai întîi turul grotei, după care sări pe o stîncă gata să se năpustească. Animalul urlă şi se trase înapoi atunci cînd doamna Brown vorbi de la intrare.

- Nu veţi rezista multă vreme. Carlo nu poate fi ucis de cei asemenea vouă.

Era transformată. Părul ei alb era acum roşu, întunecat şi cald, chipul avea tinereţea de astăzi, dar ochii magnifici reflectau răul milioanelor de ieri. Purta o rochie de seară neagră care îi lăsa braţele şi spatele gol, iar Brian nu putu decît să o privească, cu gura căscată, uitînd ceea ce zăcea în spatele lui şi pe Rosemary, sus în grotă. Tot ceea ce vedea era o piele albă şi o privire provocatoare

- Vino cu mine, spuse ea cu o voce gravă şi răguşită. Lasă-l pe Petros cu visul său. Nu-ţi poate face rău şi ar fi mare păcat dacă cîinele ar trebui să te sfîşie în bucăţi. Gîndeşte-te la ceea ce îţi pot oferi. O eternitate de voluptăţi. Un milion de vieţi de plăcere. Vino!

El făcu un pas către ea, apoi încă unul, şi i se păru că pătrunde într-un vis interzis; toate dorinţele secrete pe care nu le bănuise niciodată apărură şi deveniră posibilităţi excitante. Apoi, în clipa în care era gata să cedeze tentaţiei, să fugă spre ea ca un copil către o jucărie minunată, vocea femeii lovi ca un bici:

- Carlo... dă-i drumul!

Cîinele se apropie mîrîind, şi Brian se retrase, brusc conştient de pericolul iminent. Apucă o bucată de rocă ascuţită şi o aruncă spre animalul care se apropia. Îl atinse chiar deasupra urechii drepte, apoi începu să arunce pietre cît putea de repede să le adune. Cîinele făcea salturi dezordonate, gemînd de durere şi de furie, dar Brian îşi dădu seama că avansa mai mult decît se retrăgea; în cîteva minute, cel mult, colţii aceea urmau să i se înfigă în gît. Din întîmplare, mîna i se opri pe prima piatră, şi atunci pricepu ce trebuia făcut.

Ridică piatra deasupra capului, se făcu că o aruncă spre cîine, care se ghemui o clipă, apoi o aruncă în spate, drept asupra capului lui Petros.

Casa urlă. Un strigăt lung şi fără sfîrşit, iar cîinele dispăru; Carlo fugea către stăpîna lui, scoţînd sunete slabe, guturale şi plîngăreţe, şi se prăbuşi în faţa ei, agăţîndu-i cu febrilitate tivul rochiei negre.

Brian aruncă o privire în spate, către groapă, şi văzu capul care crăpase; ceea ce rămăsese din carne se înnegrea. Tuburile verzi nu mai erau decît fîşii de materie organică vidate de conţinut, iar fluidul vieţii nu mai circula către corpul casei. Deasupra lui se făcu un zgomot de tunet şi troznete puternice, ca şi cum munţi de pietriş se rostogoleau unii peste alţii. Brian se repezi către zidul opus şi, escaladînd peretele, ajunse la grotă şi la Rosemary care îl aştepta, cu braţele întinse.

- Rămîi culcată, o preveni el. Peste cîteva clipe se va declanşa infernul.

Se lungiră pe burtă şi Brian trebui să ridice capul pentru a asista la ultimul act. Lumina verzuie slăbea, dar înainte ca ea să se stingă, avu o ultimă viziune a femeii care fixa cu o privire goală locul în care, cu cîteva minute în urmă, zăcea Petros. Mîngîia capul lui Carlo. Apoi plafonul se prăbuşi şi vreme de cîteva minute fu o beznă completă, şi un gigantic zgomot de tunet şi de roci strivindu-se de sol. Imaginarul precipitat în prăpastia realităţii. Timpul trecu şi aerul se lumină în vreme ce praful se aşeza şi, în sfîrşit, asemenea unei lumini de speranţă în valea lacrimilor, o rază de lumină atinse intrarea în grotă. Brian privi afară, ridicînd capul. La şase metri deasupra lor se profila un petec de cer.

Ieşiră contorsionaţi din grotă, cu hainele sfîşiate dar fericiţi că sînt în viaţă. Merseră mînă în mînă prin landă şi după un timp priviră în urmă; văzură o grămadă de pietre care, de departe, ar fi putut fi luate drept o casă în ruină.

- Nu vom spune nimic, nimănui, spuse Brian. Despre coşmaruri nu se vorbeşte. Ziua sînt de-a dreptul ridicole.

Rosemary încuviinţă din cap: „Am dormit, am visat. Acum ne-am trezit."

Continuară să umble. Două siluete care se micşorară pînă ce deveniră nişte puncte minuscule pe orizontul îndepărtat. Apoi dispărură.

Briza dimineţii mîngîia iarba de vară, florile zîmbeau cerului binevoitor şi o pereche de iepuri începu să se joace de-a v-aţi ascunselea printre pietrele căzute. După toate aparenţele, landa era liniştită.

Atunci ţipă un iepure, iar o nevăstuică îşi ridică botul însîngerat.

Traducerea:
Radu GÂRBACEA

ZILELE POZITRONIC '95

Sarata Monteoru 29 septembrie - 1 octombrie

10 ani de la înfiinţarea cenaclului buzoian

Opinii ale participanţilor

„Lipsa unor invitaţi speciali a făcut imposibilă desfăşurarea normală a festivalului"

Dan Popescu

(Cenaclul Sigma Piatra Neamţ)

„ A fost o întîlnire reuşită fiindcă s-au reluat legăturile întrerupte datorită distanţei şi indisponibilităţilor financiare; s-au făcut foarte multe interviuri -audio şi video, ceea ce ne face să credem că ideile noastre se vor duce către un public destul de numeros.

E foarte bine că întîlnirea sfiniştilor a fost cuplată cu a inventatorilor pentru că în acest mod se poate face o comunicare la un nivel superior de integrare a creativităţii, deci creativitatea literară este pusă în legătură cu creativitatea din domeniul tehnic; din păcate întîlnirea plasată sîmbăta, în jurul orei 18, a avut o slabă audienţă. Am fost mai puţin încîntat de faptul că la masa rotundă pe tema *Utopia* au fost doar două comunicări coerente;

(în realitate erau patru comunicări pregătite)

„Sper să devină o tradiţie premiul pentru roman, poate la anu'..."

Octavian Mustafa

(Cenaclul H. Coandă-Craiova)

„Comparativ cu Zilele Coandă *(au aniversat anul acesta 25 de ani de la înfiinţare n.n.)* nu ştiu ce să spun... Aici n-am văzut „Phedra", dar buzoienii au arătat că au altă părere despre cum trebuie să fie „Zilele" unui cenaclu: se pune baza pe discuţii şi întîlniri cu personalităţi ale fandomului, discuţii care, deşi mie nu mi s-a părut că duc la nimic concludent, totuşi suscită foarte mare entuziasm din partea fanilor.

Ceea ce m-a întristat a fost faptul că n-au prea existat nişte seri de lectură. S-a stat mult în prima seară şi s-a lungit inutil prezentarea cenaclurilor, care au dus şi la tot soiul de dispute de popularitate.

„Organizarea festivalului s-a făcut în mod dictatorial, deoarece au început şcolile şi n-am reuşit să convoc toţi membrii comitetului director, aşa că hotărîrile au fost luate de mine şi Mugurel"

Costi Pană

(Preşedintele Asociaţiei pentru Ştiinţe şi Arte Prospective GENEZE):

„Noutăţile pe care le aduce această ediţie a Zilelor Pozitronic, manifestare ce marchează 10 ani de la înfiinţarea cenaclului Pozitronic (secţiunea literară a Asociaţiei) sînt: A) cuplarea ştiinţei cu literatura prin cele două teme propuse: „Arta de a inventa" şi „Utopia, distopia şi rolul scriitorului de science-fiction în pregătirea lumii de mîine" şi B) Premiile anuale POZITRONIC la categoriile: povestire, nuvelă, roman, pentru a impulsiona şi lucrările de mai mare respiraţie;

„Ar trebui ca fiecare cenaclu să aibă un artist plastic care să le evalueze lucrările de artă vizuală"

Aurel Manole

(Uniunea Artiştilor Plastici din România, preşedinte de onoare al cenaclului SFera Brăila) -

Salonul de artă vizuală a fost şi pentru mine o surpriză, au lipsit nişte nume - semnificative pentru grafica românească, dar au apărut nume noi şi asta m-a bucurat. Cenaclurile care s-au prezentat bine sînt : Mileniul III (Tulcea), Alternativ (Iaşi), SFera (Brăila).

„Staţi liniştiţi am numărat toate îmbucăturile participanţilor, am la ce să mă gîndesc iarna"

Sandu Vasile

(bîrfotecarul oficial al fandomului)

Spre deosebire de alţii (*Laura Nicolau sine Petrarca nn*) eu zic că n-a fost o *dezorganizare totală* în anumite direcţii a fost extrem de bine organizată, şi a corespuns cerinţelor unei bune părţi de participanţi. În rest dezorganizarea asta a ajutat la stabilirea unor relaţii pe grupuleţe, care nici nu cereau să fie organizate, ci să fie lăsate să se desfăşoare libere, cum au şi făcut de fapt toată noaptea.

<<Mie mi-ar fi imposibil să cazez la Iaşi 100 de persoane. Eu susţin buzoienizarea SF-ului>>

George Ceauşu

(Cenaclul Quasar Iaşi)

„Punctul tare al „Zilelor Pozitronic" l-a constituit programul, deşi auspiciile sub care au debutat nu erau foarte roz: nu exista o sală specializată, nu exista aparatura necesare; expunerea despre utopie şi tipurile ei de interpretări a domnului Hobana a captat atenţia, apoi acţiunea CNI-stică –pe mine cel puţin– m-a şocat, imaginile disecţiei extraterestrului, trucate sau nu, sînt totuşi răscolitoare şi imaginaţi-vă că s-a mai putut cupla la toate acestea şi o acţiune ştiinţifică la care, cu stiluri de intervenţie foarte diferită, au colaborat cei 20 de invitaţi de marcă.

Condiţiile de masă au fost foarte bune, condiţiile de cazare mai puţin. Nici măcar hotelul nu oferă condiţii deosebite.

Mai se pune apoi problema unui public local: este extraordinar că s-au deplasat aici cîţiva ingineri, foarte bine pregătiţi, dar dacă manifestarea ar fi avut loc în oraş cred că disecţia extraterestrului ar fi atras cel puţin 200-300 de oameni. Dar e foarte bine că festivalul n-a căzut în capcana unui elitism local.

Ciudată mi s-a părut lipsa de organizare legată de decernarea premiilor. Dar la urma urmei sînt banii organizatorilor şi e problema lor ce fac cu ei."

„ SF-ul românesc, îmi pare astăzi mai interesant ca oricînd; se află într-un proces firesc de prefacere întreptîndu-se spre experimente care, cred eu, vor da roade, chiar dacă pe moment este mai greu să observi acest lucru. "

Ion Hobana

(membru al Uniunii Scriitorilor din România):

„Prezenţa numărului mare de cenacluri a transformă manifestarea într-un miniRomCon.

Sigur că mai există unele *pauze în organizare*, dar dezbaterile au fost foarte interesante, foarte animate. Şi mie mi se pare că tocmai faptul că au fost idei de multe ori contradictorii au sporit farmecul acestor dezbateri, fiindcă nu există plictiseală mai mare ca atunci cînd toată lumea este de acord. Interesantă a fost tema <<Arta de a inventa>> şi confruntarea cu inventatori în carne şi oase."

„Cu toate că bugetul acestei manifestări nu depăşea bugetul alocat altor manifestări pentru tineret şi că în Buzău nu există decît două asociaţii pentru tineret active, cei de sus mi-au reproşat <<ce dai bani ălora cu SF-ul?>>"

Adrian Vişteanu

Asesorul pentru tineret

A consemnat ,

Adrian Bănuţă

Raport prescurtat

- fonduri alocate: 4,5 milioane, alocate de DJTS +2,5 obţinute din sponsorizări;
- nr. de participanţi: 140
- invitaţi speciali prezenţi: Ion Hobana, George Ceauşu, Dan Popescu, Emil Bărbulescu, Vlad Popescu;
- cenaclurii prezente - 26, din 31 invitate: String, Planetar, Rătăcitorii (Bucureşti), Quo Vadis (Ploieşti), Noi (Focşani), Noi (Tecuci), SFera (Brăila), Nova 5,5 (Galaţi), Mileniul III (Tulcea), Atlantis (Cernavodă), Quasar, Alternativ (Iaşi), SuFlet (Botoşani), Sigma (Piatra Neamţ), cenaclul din Roman, Helion, Wells (Timişoara), Game Over (Baia Mare), Krypton (Tîrgu Jiu), Coandă (Craiova), Brain, BrAnt (Braşov), Pozitronic (Buzău);
- s-au lansat fanzinele: POZITRONIC(nr 4) ALTERNATIV X -Press (Buletin de înaltă frecvenţă a grupului Alternativ), BRANT(nr 8) KATARSIS(13) (integral Mihai Samoilă), PLANETAR (4 şi 5) SIGMA (8);
- s-au lansat revistele Laser SF (1), Nautilus (4), Haz în vacanţă (BD 1);
- s-a lansat antologia ce demonstrează existenţa unei noi generaţii de scriitori - ***GENERAŢIA '90 „Motocentauri pe acoperişul lumii"***;
- Editura Nemira şi-a prezentat ultimele apariţii editoriale;
- ***PREMIILE ANUALE POZITRONIC*** -

povestire - 300 000 lei, nu s-a acordat

nuvelă - 500 000 lei ***„Spre Ierusalim"*** de Liviu Radu

roman - 1 000000 lei ***„Vînătoare de noapte"*** de Harry T. Francis, alias A. Cărăşel

premiul de încurajare pentru artă vizuală, a fost obţinut de Cristian Biro (Tulcea)

votarea, la secţiunea literară, a fost făcută prin poştă şi/sau la sosirea în staţiunea Monteoru, de către fiecare cenaclu participant.